

KRIRK

KRIK

Glasilo Osnovne šole Franceta Prešerna v Kranju, letnik XLV, šolsko leto 2009/2010

KOLOFON

Sodelovali so: ja, kdo le — vsi, ki so podpisani pod članki

Mentorice: Dunja Jezeršek, Nada Pajntar, Daša Lunder Črnilec (likovni izdelki)

Oblikovala: Marko Zupan, Dunja Jezeršek

Risba na naslovnici: Nina Verčič, 6. c

Risba na zadnji strani: Miha Javornik, 6. a

Risba: Tim Pozvek, 6. c

BOŽJI OTROK

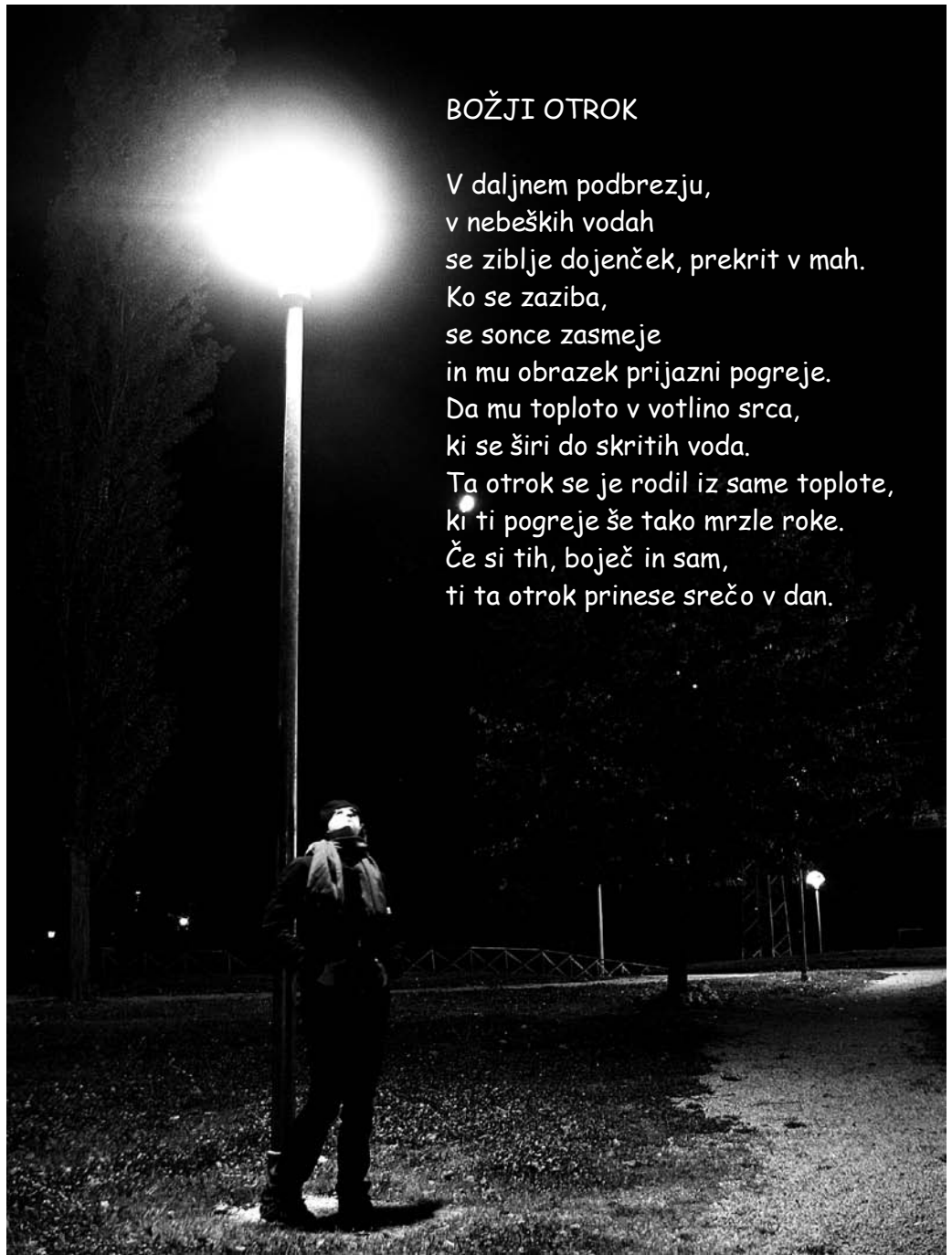
V daljnem podbrezju,
v nebeških vodah
se ziblje dojenček, prekrit v mah.
Ko se zaziba,
se sonce zasmeje
in mu obrazek prijazni pogreje.
Da mu toploto v votlino srca,
ki se širi do skritih voda.
Ta otrok se je rodil iz same toplote,
ki ti pogreje še tako mrzle roke.
Če si tih, boječ in sam,
ti ta otrok prinese srečo v dan.

Pesmi:
Tadeja Rožman,
6. b

ZEMELJSKI MIR

Po svetu sonce hodi,
trte prebudi,
vedno prijazen bodi, da kaj se ti ne zgodi.
Za kralja tisti bodi,
ki rad te ima,
ki brez vojn po svetu hodi,
naj sreča se mu da.
Ljubezen je bogastvo,
ne pa denar,
ker s tem prijatelja dobiš v dar.
Naj v našem svetu vlada velik mir,

nikoli ni dobrodošel kakšen koli prepir.
Naj drevesa vsa
vzamejo sovraštvo,
ker zemeljski mir tudi je bogastvo.
Vsi ljudje,
ki do zdaj so trpeli,
bodo od zdaj naprej
kot ptiček na veji veseli.
Vse na širnem svetu se bo spremenilo,
saj bo brez prepira
lepše, kot je bilo.
Naj trte, rože in drevesa zrastejo visoko,
mi vsi skupaj pa si podajmo roko.

Se še spomnite naše straniščne priloge v lanskem Kriku, ko smo vam v sliki in besedi obljubili hudo dobre nove modele požiralcev odplak? Kakšen svetovni nateg je to bil! Pa ne z naše strani, o ne! **Le preberite spodaj, zakaj morate še vedno uporabljati smrdljive muzejske prostore**, namesto da bi vam v modernem stranišču ušesa zalivala Mozartova glasba in bi po zraku plaval vonj vijolic ...

Ah, malo nas je zaneslo ...

PREŠERNOVI WC-JI

Naša šola je lepa, topla, moderno opremljena z računalniki ... Vendar ji nekaj kvari ugled med učenci. Njeni WC-ji so prav obupni. **Prvič – neznansko smrdijo, drugič – namesto oken imajo betonske rešetke, kot da bi bili kriminalci, tretjič – so tako sivi, dolgočasni in grdi kot na nobeni drugi šoli, še v zaporu imajo lepše.** Zaradi teh razlogov učenci ne hodimo na stranišče prav pogosto in raje zadržujemo do doma. Pa da ne bi rekli, da si mi samo izmišljujemo, kakšne »nagnusne« WC-je da imamo, so nam to potrdili tudi učenci iz stražiške šole. Že lansko leto so sodelovali na našem taboru Romi na Zlatem polju in se zgražali nad stranišči. Pomirili smo jih, da bodo naslednje leto prenovljeni, saj je to obljubila občina. Ko so to šolsko leto zopet prišli k nam, je bilo njihovo prvo vprašanje:

»A imate zdaj že nove WC-je?«

Ne, žal jih nismo dobili. Mnogi pa so zato začeli postavljati vprašanja: **Zakaj jih še vedno ni? So res spomeniško zavarovani? Ni dovolj denarja? Kaj je sploh naredila občina?** Ipd.

Odločili smo se, da tej stvari pridemo do dna. Obiskali smo gospo **Suzano Geršak**, ki nam je vse lepo razložila.

Novih stranišč nismo dobili, ker se je občini zdelo, da bo bolj pametno denar vložiti kam drugam, kjer so razmere hujše. (A so ga nakazali v Afganistan za nove bombe???)

Mnogi so menili, da je šel denar z občine za novo rolarsko stezo pred šolo, vendar to menda ne drži. Rolarska steza z našimi WC-ji nima prav nobene zveze.

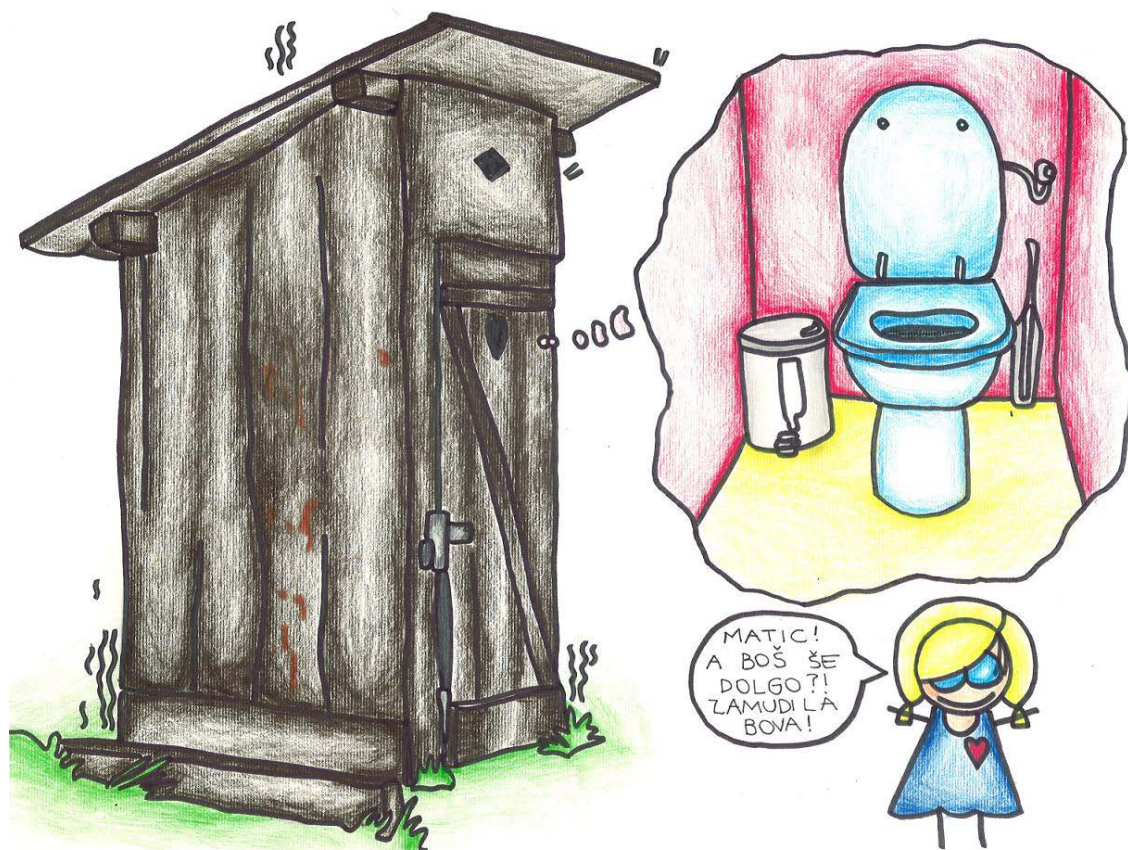
Izvedeli smo, da so tudi starši že ukrepali in se pisno pritožili na občino, kar očitno ni nič dosti pomagalo. Širile so se govorice, da so spomeniško zavarovani in arhitekt ne dovoli spreminjati ničesar na šoli. Ugotovitev: niso spomeniško zavarovana in arhitekt že ima pripravljene načrte za nova stranišča. Moramo celo povedati, da je arhitekt za svoj načrt dobil tudi nagrado. (Mogoče bomo imeli v novih straniščih njegove medalje???)

Glavni problem je denar! Tudi za naslednje šolsko leto so nam obljubljeni novi WC-ji, vendar zagotovila nimamo. Lahko le upamo na najboljše.

Če jih še vedno ne bo, kaj naj storimo? Lahko gremo na ulice s klobuki in na kolenih prosimo mimoidoče za denar ... Mogoče bi na šolskem dvorišču postavili 10 prenosnih WC-jev, tistih zelenih lepotcev, ki jih vidimo na vsakem še tako zanikrnem gradbišču? Slabši od naših zagotovo niso! Ali pa če začnemo hoditi na stranišče na Puharjevo šolo? Če nič od tega ne bi bilo izvedljivo, bi manjše potrebe lahko opravili kar na travi, večje pa v mivki, namenjeni skoku v daljino, kar že sedaj počnejo okoliški psi.

Lahko pa bi uporabljali kar stranišča učiteljev!!! Zakaj imajo oni lahko lepša in boljša? Kar naj še oni hodijo na naše WC-je, pa bodo videli, kako je nevzdržno! Pa brez zamere.

Katja Lopuh, 7. c

Risbi: Iza Krامل, 9. b

AN INTERVIEW WITH ANAKNONG

How did you learn about Slovenia and why did you come here?

I was in a student organization called AIESEC and they have student exchange programme and this year was my last year at the university and so the last year that I could come with this programme, so I decided to join it. They have a list where you can search for the jobs and I wanted to work in a school. On the list they have countries in Europe and I wanted to come to Slovenia, Hungary or Poland. I signed up for Slovenia and Poland. Then I got a contact from Slovenia first and then everything went very fast. A few weeks later I came here.

Did you know about Slovenia before you came here?

I travel a lot and I really like to study geography and things. I came to Europe first time last year. I knew a little bit about Slovenia but not much. Only that it's a country in Europe and the next thing I know I was already here.

You are a student. What do you study?

I study law.

Why did you want to work in a school if you study law? They haven't got much in common.

It's not the same thing at all. I do some traineeship at the law company in Thailand but I don't really like it, so I wanted to try something different and I thought school could be nice. In Thailand I've already worked as a tutor to some kids who want to go to university.

When do you study if you travel so much?

At university we have two holidays; a month in October and then in March, April and May we have three months of holidays and we can go anywhere, we don't have school. I travel these three months mostly.

Have you been just in Kranj or to any other places in Slovenia?

I've been to Bled and Ljubljana. And I've already gone to the seaside to Piran and what else ... Portorož and Koper. The most I liked Piran.

What do you want to do when you finish your study? What are your goals?

Well, when I finish this traineeship I will go back to Thailand and then I have to work in a law company for a year and then next year I can finish my master degree, probably somewhere abroad, maybe America or Europe, I'm not sure. But I think it's going to be something about law.

Where do you live here in Slovenia?

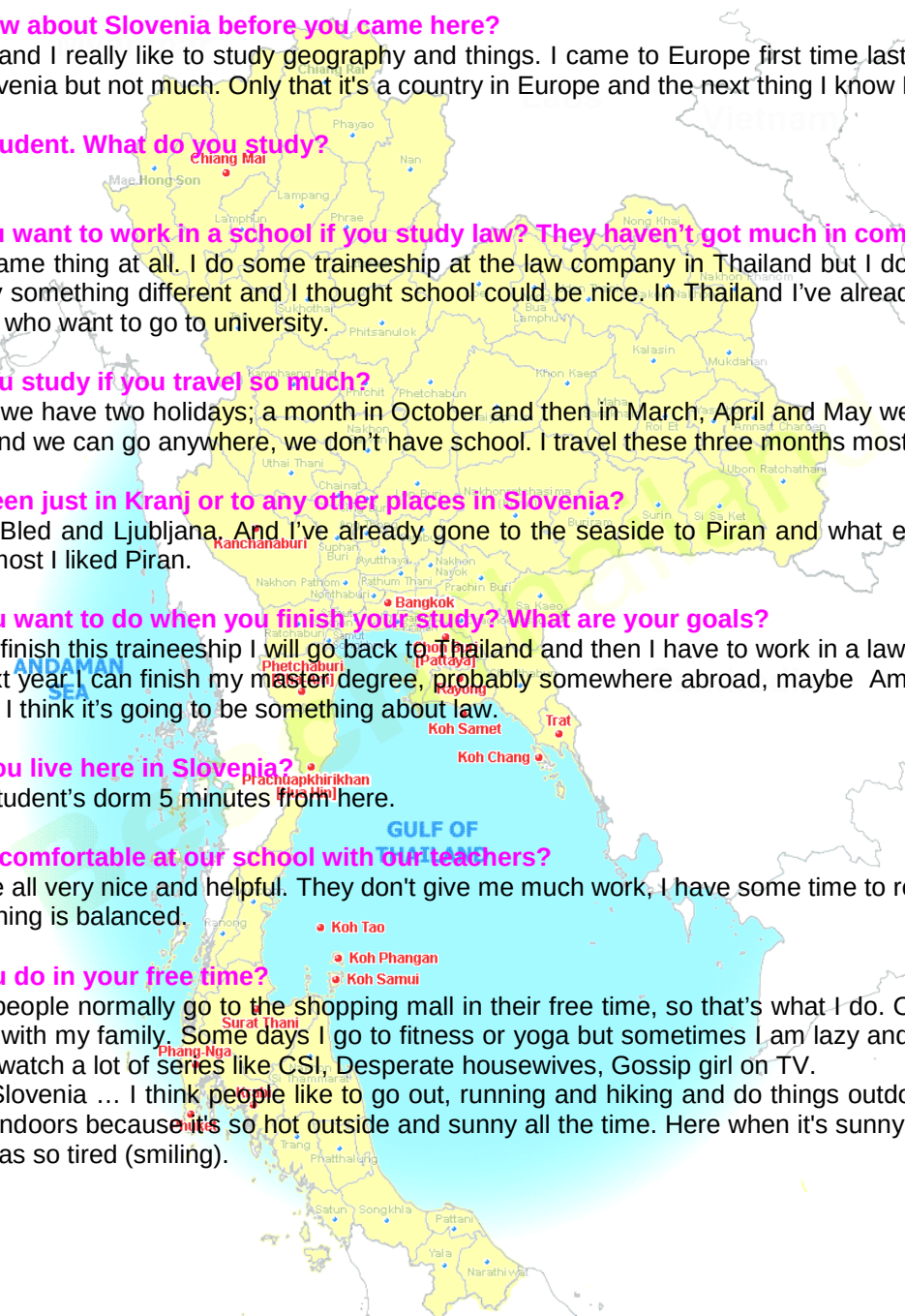
I live in the student's dorm 5 minutes from here.

Do you feel comfortable at our school with our teachers?

Yes, they are all very nice and helpful. They don't give me much work, I have some time to rest and I have some work. Everything is balanced.

What do you do in your free time?

In Bangkok people normally go to the shopping mall in their free time, so that's what I do. On Saturdays I go to see a movie with my family. Some days I go to fitness or yoga but sometimes I am lazy and I stay at home and sleep. I also watch a lot of series like CSI, Desperate housewives, Gossip girl on TV. But here in Slovenia ... I think people like to go out, running and hiking and do things outdoors. In Thailand we always stay indoors because it's so hot outside and sunny all the time. Here when it's sunny I go out, hiking, like once and I was so tired (smiling).

Are you a sport nation?

We have some football clubs, but they are not very popular, mostly we watch a lot of football, like FIFA and UEFA on TV. Thai kids don't really play sports. We only play it at school, but when we finish school we don't play it at all. Or maybe it's just me, I don't know (smiling).

What kind of music do you listen to? Are there any famous bands or singers in Thailand?

Music industry is very big in Thailand. And there is a very famous Thai song. Some 10 years ago there weren't a lot of people becoming singers, but now it is very easy. We have a lot of reality TV shows where you sing and live in the house, sort of Big Brother, but you have to sing, and then people vote for you and you can get out of the house. There are a lot of famous Thai bands and singers right now. They sing pop, rock and hip hop music.

What about dances. Do you dance just Thai dance?

No, Thai dance is a special performance, but in everyday life we don't usually dance it. I had to learn it at school. When we have international events we show the Thai dance but normally we don't do this dance at all.

Do you have any pets?

Yes, at our house we have 4 dogs, last year we had 5 of them, but one died, so right now only 4. First we had one husky and a basset hound (jazbečar) and then they had babies together. Husky has short ears and a long tail and it is big, but a basset hound is middle sized and has really long ears, so the babies are really weird (smiling). They had 7 babies together, but we only kept two. Then one of the babies went around and had babies with some dog from the neighbourhood and we kept one of them, too.

What are the biggest differences in the school system here and in Thailand?

Thai school finishes at 3 o'clock, but normally we stay at school till 4 or 5 o'clock. The classes are very big, compared to Slovenian where there are

only 15 or 20 and not more than 30 students in a class. In Thailand there are at least 40 students in one classroom, and only one teacher. Thai kids are very shy. Here, when a teacher asks a question you can always see students raise their hands to answer. In Thailand you can't see that, kids are always quiet and they listen to their teacher. They are all shy and afraid that the answer will be wrong, so they don't want to answer at all. Students are all afraid of the teachers. Here you can run around the class and talk to each other, but in Thailand students are afraid to be punished. We all respect our teachers very much.

How do they punish you?

Some 20 years ago it would be like hits and maybe we had to leave the classroom or stand in front of the class. But now it's not allowed to hit kids, so if the teacher calls your name and tells you that you are doing something wrong in front of the class, the kids are all embarrassed and that would be a big punishment for them already.

What about things we have in common?

We study almost the same subjects. We have Thai language and English. We start studying English in the first grade, but some Thai students don't speak English at all. We also study science and social studies almost the same as here, but I think a bit more, because we have 7 or 8 lessons a day.

What levels of education do you have?

First we have kindergarten and then 6 years of primary school. After that we go to junior high school for 3 years and then 3 years of high school. So 12 years of basic education. Normally junior high school and high school are in the same school.

How do teachers assess your work?

We have 4 levels, that's 1, 2, 3 and 4 and a 0 which means that you fail. Normally the teachers won't give you a 0, they will give you at least 1. But at the university it will be A, B, C, D, E and F.

What do you think about stereotypes we have about Thailand, like prostitution and things like that, are they true?

We do have a lot of prostitution. If you live in Thailand you won't meet a lot of prostitutes, because you know where they are and you don't go there. But when tourists go to see a town, there are always a lot of girls like that and they want to get the money. But if you live there, you can hardly meet them in everyday life.

Are there big differences between poor and rich people?

Yes, very big. About 80% of Thai people are farmers because we eat a lot of rice and these people would normally be very poor. In Bangkok we do industrial business, we are owners of some business and these people would be very rich. So if you go to Bangkok you will see some big shopping malls, sky trains and subways, but if you go about 2 hours outside Bangkok you will see rice fields and small houses.

Where have you travelled so far?

In Asia I've been to Malaysia, South Korea and Cambodia, Hong Kong. But mostly I travel here in Europe, because it's easier to travel with trains and airplanes. In Asia it's not very convenient to travel by planes, because everything is very hard to find and you are all lost. Last year I was in Vietnam for a competition for law students. From Vietnam we went to Prague and from there to Paris. Then we went all around Italy, like Milan, Rome, Pisa ... This year I went to Vietnam again, before I came to Slovenia, because my plane landed in Vietnam. Last month I went to Budapest and last weekend I went to Germany. I've also spent 3 months in America, in Florida.

Where did you like it the most?

I really like Vietnam. I was there twice.

What about families in Thailand? Are they big? How many children do they have?

Normally we have 2 or 3 children. In Bangkok we normally live parents and children together, but a lot of people in the countryside live with their grandparents.

How do you keep friendships if you travel so much?

We have Facebook (smiling), yeah, I'm addicted to Facebook. And I send a postcard to my best friends from every city that I go to - from here I've already sent them.

So in the city you spend your free time in malls, what about in the country?

If we have a long weekend we go to the beach near Bangkok. And at New Year we normally go to the mountains, because it's a little bit colder, but not as cold as here, about 25 to 30 degrees.

What did you expect before you came in to Slovenia?

Actually I didn't expect anything at all, because everything was settled so fast. So I didn't have time to think and expect. I just knew that I will work at school, but I don't normally like small kids, because they cry a lot, but here all the students are so nice, they are all smiling, I never see anybody cry here at school, they have fun.

Why do you want to be called Bridget not Anaknong?

In Thailand we have a first name, a last name and a nickname. People won't normally call you by your first name at all, so it's a little bit weird for me to be called Anaknong. I was called by my first name in school and by people who don't know me. So we call each other by the nickname and we don't use our last name at all.

What do your parents do for a living?

We have a private business of jewellery cutting. My mum also works in a skin clinic.

What is good in Thailand and what could be better?

Thailand is cheap to live. Only if we aren't killing each other we are very nice and very helpful. We help each other even if we don't know the people who need help. The only bad thing is the government because it's so corrupted. And the traffic and pollution in Bangkok. Here in Slovenia the air is very clean. I can breathe fully. In Bangkok I'm always inside because the air is so dirty and hot.

Everybody wants to know if you are single?

(smiling) Not really. I came here and met someone so I'm not single anymore.

Do you have any brothers or sisters?

I have two younger sisters. They are 17 and 19. The middle-one has just got to university, the other one is going to university in two years. I also live with my two cousins. One is a girl and the other a boy. So there are four girls and one guy and he is so poor. Imagine the four of us playing with dolls and he is playing with robots alone. We live five kids together and we fight for TV and laugh all the time.

How old are you?

I'm 21 but I will be 22 next month.

What do you like most here in Slovenia?

I think people here are very open and close to each other. They are very helpful. They sometimes don't speak English but they are trying to communicate with me. And the weather is also really nice, when it's sunny. And the mountains, I really love them. In Bangkok we don't have mountains at all. We have to go to the seaside to see the mountains.

Do you know any Slovenian words?

Yes. Živijo, hvala and bela kava because I drink it every day. I say 'bela kava s smetano' (smiling).

Are you planning to come back to Slovenia?

Yes, definitely. I have a lot of friends here now.

**Urška Premru &
Urška Gabrič, 9. b**

(lektorica: Marjana
Sitar)

ŽELEL SEM SI PSA

Želel sem si psa. Od nekdanj. Ups, ne kakšnega majhnega psa, ampak pravo mrcino. Tako »na uč« veliko do metra in več in dolgo vsaj en meter. Z njo bi se sprehajal po vasi in vsi bi psa s strahom opazovali. Mogoče bi imel kar zadnje čase zelo popularnega bulmastifa. Ali bernardinca, da bi me rešil, če bi me npr. zasul plaz med turno smuko. Pa še napil bi se pijače, ki bi mi jo prinesel. Ali pa bi imel perzijsko dogo, čeprav se mi zdi malo preveč shujšana. Ampak je pa velika.

Te želje sem zaupal mami in ... Zavila je z očmi, da sem se zbal zanjo.

»Nikoli! A si nor! Tako velikega psa? Kam naj ga pa damo? Polulal bo moj vrt! Zgrizel tepih! Kam ga bomo dali, ko nas ne bo doma, blablabla ...«

Pa sem znižal svoje želje na kužka. Takega lepega, do 50 cm visokega ... Šnavcer, ja. Ampak ne tiste pasme »miniature«, ampak »standard«, da je malo večji. Lahko bi spal pri meni v postelji, pa še tepiha nimam. Ampak ...

»Ne! Grizel bo noge stolov, čevlje, omare!«

In to je bil konec misli o kužku.

Ampak kaj pa potem?

Kačo? Ne, Sanja (sestra) jih ne mara.

Krokodilčka? Premrzle zime.

Ribe? Težko menjati vodo.

Mačka? Pušča dlake in praska parket.

Potem pa je prišel rojstni dan in z njim – Floki! Takoj na začetku sem imel v glavi sama zveneča imena: Herkules, Guliver, Julij Cezar ... Kmalu pa sem ugotovil, da za mojo živalico, ki je malo večja od poljske miši (aja, Floki je hrček, op. p.), to ime ni primerno. In tako je ostal Floki.

Ampak tudi z njim so prišle težavice. Kadar šiba po kletki, leti pesek po dnevni sobi, da je veselje. Ponoči pa vrtil svoje kolo do nezavesti. Nekaj časa sem ga imel v svoji sobi, a sva bila oba budna celo noč. Tacal je po kletki, da ni bilo mogoče spati. Pa smo ga spet preselili nazaj v dnevno sobo. In tam bo tudi ostal.

Dokler ne bom dobil psa ... Mogoče kakšnega dalmatinca ... Ali pa nemškega ovčarja. Nič ne bi imel tudi proti kokeršpanjelu ... Mogoče pa celo haski!

ZDEJ REPAM SAM ŠE O TEM

Đabe je bilo svega,
dosti imam vsega.
Ne morem tako živet,
preveč krut je ta svet.

Jest hočem spet tebe imet,
pa spomnim se spet,
da krut je ta svet.

Zdej ni ljubezni več,
ti prizadel si me preveč.

Obstajata dva četrтка,
takrat, ko ti rekel si,
da ne boš zlomil mojega srčka.

Vse je tko blede,
rada bi nazaj tisto sredo.

Jaz vem, da moti te en problem,
samo pač ne vem,
kako naj se spopadam s tem;
jap, zdej repam samo še o tem.

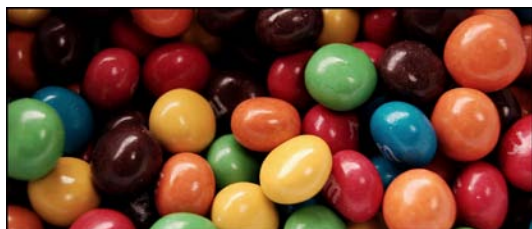
Dej samo povej mi zakaj,
nikakor ne morem dobiti te nazaj?

Prfoksa govori mi o Martinu Krpanu,
jaz pa razmišljam o tebi,
o enem prekletem Janu.

Ja, res je, vseč mi je tudi Pako,
ampak jaz hočem tebe,
tipa, ki doma skuha 'tanajboljšo' omako.

Pri slovenščini berem besedila,
ampak po resnici povedano,
zdej bi samo še lekadle pila.

Ariana Abdič Kralj, 7. b

NEŽA SE PREDSTAVI

Predstavila se bom na kratko.
Pri mojem porodu je šlo vse gladko;
velika dovolj, težka preveč.
Ves svet mi je bil še odveč.

Ko sem zrasla še malo,
mi je že jasno postalo,
da bom mogla opustiti svoj sedanji slog
in začela z opravljanjem domačih nalog.

Ko mi je bilo šele šest let,
so me že v šolo poslali
in me kakor mučenika
k verouku vpisali.

Sedaj sem stara že dvanajst,
sem v sedmem razredu
in kot otrok še nisem bila
pri logopedu.

Živim pa v Kranju
in ko sem že pri pisanju,
upam, da uživate v branju.

Neža Vombergar, 7. b

POGLEDALI SMO V ČAROBNO KROGLO, KAKO BO Z NAMI ČEZ 20 OZIROMA 30 LET, KO SE BOMO SREČALI NA OBLETNICI VALETE

DVAJSETA OBLETNICA VALETE, 8. b

Ura je bila štiri popoldan ... Še dve uri do srečanja, sem si mislila in prižgala TV. Čas je hitel, cmok v mojem trebuhu pa se je večal in večal in tisti grozen občutek strahu, pričakovanja, slabe in dobre volje ni hotel oditi. Počasi sem se spravila v poletno oblekico, obula salonarje z visoko peto, nanesla šminko in se usedla v avto.

Zmenjeni smo bili v nekem kmečkem hramu, bogu za ritjo. Rekli so mi, da bo pozna večerja in nato klepetanje ob požirku rujnega. Nočem vedeti, čigava zamisel je bila to! Ko sem prispela, so bili že vsi tam. Tako kot po navadi sem bila spet zadnja in vsi so čakali samo še name. Stopila sem iz avtomobila in k meni je prihitela, kdo le, če ne Anja. Še vedno glavna in edina, ki nas še drži skupaj. Vsi so bili tam, lepo oblečeni, s polizanimi lasmi in z ovratniki, zapetimi do ušes. Spet sem se lahko spomnila, zakaj tako sovražim osnovnošolska srečanja. Vse je perfektno, vsi imajo popolna življenja, vsi uživajo ... VSI SE PRETVARJAJO!! Kam je izginila igrivost, samosvojost in preglasen smeh?! Zdaj se vidi le kup zlikanih dolgočasnih »družinskih« ljudi.

Stopili smo v notranje prostore in se usedli za najdaljšo, že vnaprej rezervirano mizo. Poleg mene je na eni strani sedela Aleksandra, na drugi strani pa Nardonijeva. Včasih glavni v družbi, sedaj pa zadržta psihologinja in samska ekonomistka s petimi otroki. Spet tisti cmok v trebuhu. Bilo mi je nelagodno. Vedno mi je nelagodno v njihovi družbi, saj se vsi pogledi vedno obračajo vame. Vsi so se tako POSTARALI in postali dolgočasni deloholiki ali pa še bolj dolgočasne gospodinje. Le jaz se nisem skoraj nič spremenila. Plesalka z vročimi ljubezenskimi aferami, ki vozi jaguarja in »fura« globok dekolte, bi se na hitro reklo. Dekolte sem omenila zato, ker so se Fačetijska, Mežkova in Kolarjeva ob pogledu name zgrozile in si raje – še namesto mene, zapele gumb na ovratniku srajce.

Postregli so z večerjo in mi, najsrečnejši sošolci in sošolke smo se »pokupčkali« in začeli klepetati s tistimi, s katerimi se najbolj razumemo. Ko sem izbirala, kaj bom in česa ne bom jedla, so spet vsi zavili z očmi. K meni se je obrnila Anja in rekla: »Maja, ali ne moreš niti ene večerje brez teh tvojih diet?« Joooj, kako sovražim njeno slovnično izgovorjavo. Dovolj mi je bilo in izrekla sem

nekaj, kar sem kasneje malo obžalovala. Rekla sem ji: »Sorry, ti k za dieto nis slišala več po prvem porodu!« Vsi so utihnili in Petačeva je kriknila. Tako čisto potih, saj bi bilo neprimerno in ne vem, kaj še vse, če bi slučajno kdaj povišala glas. Tako je spoštljiva, poštena in vse naj naj. »Prava Mati Terezija,« smo včasih zbijali šale na njen račun. No, pa saj se temu kar bliža, bi lahko rekli. Pred tremi leti je vstopila v neki samostan, ki dovoljuje tudi izhode! Jaz se nisem čudila, ko sem izvedela.

Čez pet minut se je nekako moja opazka že pozabila in vsi so se naprej basali s hrano, kot da

doma ne bi imeli nič. Kasneje sem se presedla k Petku. Še enemu izobčencu poleg mene. Z njim sem se vsaj lahko sproščeno pogovarjala in bil je edini, s katerim mi ni bilo treba razglablјati, kako bom otroku, ki ga, mimogrede, sploh nimam, plačala glasbeno šolo in podobno.

Postregli so z vinom in skupaj smo lahko spili požirek rujnega, kot je pisalo v e-mailu, ki sem ga prejela kot povabilo na srečanje. Vesela sem bila, ker se je srečanje bližalo koncu ... Saj veste, OTROCI morajo biti do devetih doma! In vesela sem bila, da sva s Petkom lahko vsaj za pol ure skupaj staknila glavi in malo opravlјala. Čisto tako mimogrede sem izvedela, da se D... namerava

poročiti enkrat v naslednjem mesecu. Z moškim. Pa ravno on, ki se je zadnji dve leti osnovne šole najbolj posmehoval sošolcu, češ, da je »peder.« Kakšna ironija!

Tako! Vsega skupaj je bilo konec. Poslušali smo še Anjin govor v prazno, kako se rada srečuje z nami, da nas nikoli ne bo pozabila, da velikokrat misli na nas in nasvidenje prihodnje leto. Blablabla. Seveda da velikokrat misli na nas. Ali ima mogoče v svojem dolgočasnem življenju popolne mame in gospodinje kakšno boljše delo?! Vsi so se veseli in blaženi s pripombami, kot so: »Tako sem vesela, da sem te zopet videla. Pa saj bi te poklicala, pa se ne morem pogovarjati po telefonu, ker mož pravi, da ga to moti ...« poslavljali in odhajali domov.

Stopila sem do Petka in ga vprašala, če se mu kam mudi. Model se mi je nasmehnil in me vprašal, če greva skupaj na dvajseto obletnico valete. Zasmejala sem se in nekaj trenutkov kasneje sva se že peljala proti Ljubljani. Ustavila sva se pri tistem klubu, kjer se je že na cesto slišalo, »daj not konc hudo« in »skupi sva ga zalila«. Zalivala. Do jutra!

Maja Tepina, 8. b

Čez 30 let, 6. c

Ni navaden dan. Minilo je trideset let. Ne vojne, ampak navadnih let. Vsi so bili živčni in štorasti ta teden. Trideset let! Trideset let od valete, trideset od zadnjega »živjota« ... Zrihtal sem piknik. Je bilo smotano, ker plinskih žarov ne prodajajo več. Sem ga moral na E-bayu izvrtat. 100 \$ (nova svetovna valuta)! Celo premoženje! Piknik je (se mi zdi, da včasih ... ob neki Savi) ob reki Pogačnica.

Aha, evo jo! Ena sošolka že gre ... A ne, to ni to. Preveč črnih cunj. Ziher je bodigardka.

»O! O, Sara! Prezgodnja kot vedno, kaj?«

Prišla je ravnokar. S čoperjem. Brez čelade.

»Kje pa je Lara?« vprašam.

»Ma, ne vem, mislim, da riše reko Pogačnico za vogalom ... Ja, tam, ja ...« odgovori.

»Lej, piknik je čez pol ure. Pejt se še malo vozit okrog. Pa ponavadi se reče Oj, že dolgo te nisem videla, ne pa ...«

Ne sliši me več. Vsaj mislim tako. Je bila že za vogalom drevja. Upam, da ni povozila Lare.

Ravno deko hočem razgrniti, pa že pride nekdo od zadaj.

»Čau ...«

Bila je Dunja. Prišla je s prvim možnim letom iz Burme. Pajade, z boeingom že ne. Prestar model. Pristala je na letališču Jurija Zrneca Ljubljana.

»Oooo, Dunja! Aaa, nov Guccijev puder, aneda? 100-odstotna rjava,« rečem.

»Hahaha,« se že smeje, »neeee, a ne veš, da je tam ful vroče? Zagorela sem.«

»Kaj pa očala? Mal debela so. Aja, to bo ... to bo ... Armani? Dolce Gabbana?«

»Ne, ne ... Tajland home-made. A, vidim, da pripravljaš piknik. Grem tjale klobase pa čevapčiče obračat!«

V miru pripravim piknik. Dunja medtem že zažge pet klobas, žar pa se ji je ravno prejle sesul. Tipično. Kot včasih.

Ajde, dovolj nakladanja. Že gre prva ... Limuzina?

Šofer zapelje limuzino z zatemnjenimi šipami okrog vogala dreves, natančneje, čez Laro. Mislim si – to bo pa bogataš. Ampak ...

»Ajda! Dolgo se nismo videli!« se derem v upanju, da me bo slišala, kajti ima iPod, navit na ful.

Ponavadi dajemo prednost ženskam. Ta ženska je pa ne da ženski, ampak – psom.

»Piki! Riki! Fiki! Koki! Miki! Ven iz avta! Šu, šu!« nadira psičke.

Izklopi iPod. Stopi iz limuzine. Zapne štrike psom. Čudno je, da pol leta mladih psov ne potegne za sabo. Zdaj se pa napenja. Švic ji zamaže puder in šminke.

»Ungh. Uh. Ungh! Uh! Koki! Piki ...« Opomba! Piki nima pik, ampak črte.

»Fiki! Dvignte se, kva sem reklaaaaaa!«

Sprašujem se, če je ni slišal celo uslužbenec Aljaževega stolpa na Triglavu.

»Dost mam!«

Ajda se vda. Konec. End. Fin. Ende. Pse parkira na vogal dreves. Porabi pa še en liter švica.

»O, Mark! Živjo!« me končno opazi, ko plačuje parkirnino.

»Ja, ja. Tamle se usedi. Ne tja. Sem! Ja, ni foteljev, sori. Tja, ja,« se trudim.

Tale ženska v oblačilih Lacoste ne dojame, kam se je treba uvesti na pikniku (še vedno govorim o Ajdi).

Končno naslednji gostje. Pridejo z avtobusom na zračni pogon. Spet čez ubogo Laro.

»O! Oj! Dan! Čau! Starii! Ne me basat. Lej ga!« izgubljam glas.

Samo še trije manjkajo. Lara, Martin in Sandi. Aha, Martin je pa kar priplaval. Plavalec v umazani Pogačnici. Pa Sandi? U, lej, limuzina! Še ena! Na haubi ima ameriške zastavce. Z napako, itak. Premalo zvezd pa črt ... Made in China.

»Neeee, ne! Tam je Lara! Šofer! Ne tja, tam je ...« maham.

Prepozno.

Ven pride – Sandi. Z irokezo.

»Oj, poba! Denar, kaj? Denar!« ga pozdravim.

»Ja, ja. V Švici sem ga dobil. V eni zanikrni banki Tačrndnar. Zastonj. Kar dali so mi ga. 29 milijonov š,« pove.

Nejc je prišel iz tujine. Odpovedal je fuzbal tekmo. Samo zaradi nas.

Dost o nogobrcu, kakorkoli, Janina Hosisovič, rojena Klemenčič, je šla gledat, kje je Lara.

»Hjuston, napaka v sistemu. Tisto, kar so šoferji zbili, je bila lisica. Lara spi eno jaso naprej,« javno pove.

Končno pride še Lara. Natančneje, priteče. Ona ima isti problem kot Ajda. Zamazan mejkap.

Okej, po pol ure vročine in (ne)znanja Dunja končno spravi skupaj 27 klobas in čevapov. Kot smo že navajeni, pozabi sklopiti plin. Najbližji žaru se že dušijo. Postopno. Počasna smrt.

»Smrk, smrk. Nekaj diši ...«

»Men tole smrdi.«

»Čuden vonj.«

»V pljučih me žge.«

»Čudno. Pljuča mi vibrirajo.«

»Težko diham.«

»Zraka!«

»Hap! Uh! Hhhh!« se dušijo.

OK, lačn si ful drugačn, pravjo.

Po hranjenju s premalo pečenimi klobasami se začnemo pogovarjati. Čudno je, da vse zvem nekako pred drugimi. Ko novica pride do mene, ni več zanimivo.

»Ej, a veš, da je ...?«

»Ja. Nina je pred tremi leti na ta datum rodila,« odgovorim.

In imam prav.

Lejte, kva sem vse zvedu:

Janina Mikič, neporočena, je modna kreatorka, Špela pa, ste uganili, ane, slavna slikarka. Petkrat v zaporu. Ponarejanje Pikasota in denarja. Nina Kavčič, osemkrat poročena, zdaj samska (telefon: 023995472). Oblikuje zapestnice. Miha (še vedno Jelovčan) prodaja Citroene. Dvakrat v zaporu zaradi Beemvejevih auspuhov, Sandi pa puca tačrn denar za bloke v Izraelu, ima stike z mafijo. Klas je postal novodobni Čikago. Kriminal andrworld. Tim, tudi še vedno Pozvek, je pa mizar.

Izdeluje vse razen miz. Dunjina prerokba– Rok + Špela – se ni uresničila. P ustil jo je, ko je šla tretjič v zapor. Takrat zaradi tega, ker se je podpisala Spella Picasso. Jaz pa ...

» Ej, ej, ej! Kva me opravlate! Nisem mesar! Ne, nisem. Ne! Nisem! A rabiš slušni aparat? Jest sem lastnik kazinojev v Las Vegasu, pa hotelov tud. Ja, čist kokr Jan Hvasti. Samo da ima on v Evropi. Ne, ne. Las Vegas je v Ameriki. Ja, prepričan sem, Sara.«

Končno dojamejo, da nisem mesar.

Žur počasi postaja polnočni. Ampak šele pet procentov folka je šlo domov. To je fajn za pir, dost jih je še. Zdele bo pasou.

Ko žur res postane polnočni, nažgan Martin odplava četrt poti do doma in napol utone. Alkohol ubija.

Dunja medtem hoče pospraviti žar. Vrednost mu počasi pada na 1 §. Gledam njene fore, kako ga pospraviti, a jih ne kapiram.

»Dunja, kje so pa noge od žara? Odšraufat jih je treba. Pa ... kreh ... plin zapri! Lej, kok jih leži tle udzad. Dunja, Dunja. Nič se nisi postarala. Možgani so isti. Dej, poklič mrliški avto.«

»Ja, dej no. Noge so se neki skrivile. Prtiskala sem tale gumbek, pa ni šlo. Sem se pol kar usedla gor,« razlaga.

Po uri truda je žar, vreden nič, pospravljen v moji limuzini. Lari vrnemo speštano sliko in odpelje se s čoperjem– brez čelade – domov, drugi pa z zračnim busom. Sandi odide med zadnjimi. Iskal je ameriške zastavce na svoji limuzini. Ni jih našel. Lara je občutila močno željo, da bi se videlo, da je njen čoper ameriški.

Vse pospravimo in odidemo. Spet za nekaj časa zadnji »živjo«. Z nekaterimi mogoče zadnjič, če so se, khm, zadušili s plinom. Tak je pač svet. Krut.

Mark Anže Šuštar, 6. c

20. OBLETNICA, 8. b

Čez slab mesec bi morali imeti 20. obletnico vate, a je nihče ni organiziral. Zato sem se odločila, da jo bom organizirala kar sama. Brskala sem po spalnici, da bi našla seznam elektronskih naslovov sošolcev in sošolk. Pobrskam po predalih, ni ga bilo. Mož me je spomnil, da sem ob selitvi pred dvema letoma škatlo z raznimi stvarmi potisnila pod posteljo. Pogledam tja – in res, še je bila tam. Med spominki iz osnovne in srednje šole je bil tudi seznam, ki sem ga iskala. Usedla sem se za megačalnik in vsem nekdanjim sošolcem poslala vabilo. V jedilnici mi je mož medtem že pripravil zajtrk, ki sem ga hitro pojedla, nato sem se poslovila od Lane in Pije, svojih malih hčerk, in odhitela s hiperavtom v službo. Dan je hitro minil, na poti iz službe pa sem se ustavila še v hitri trgovini, kjer sem nakupovalni seznam izročila robotom in v nekaj minutah so mi dostavili vse do

avta. Doma sem takoj pregledala pošto. Nekateri od sošolcev so mi že odpisali. Prvi je bil seveda Rok Žindra, sedaj uglajen politik, drugi je odpisal vojak Peter Vode, ki je v boju v Afganistanu izgubil nogo, tretja se je javila Nika Plečnik, prijazna arhitektka z veliko družino in še vedno moja dobra prijateljica, četrta je bila Antonina Gazibara, priznana modna oblikovalka, poznana po celem svetu. In začuda je bila na petem mestu Janina Zamudar, ki je bila v šolskih letih tako velika zaspanka, da je zaspala skoraj vsak drugi teden, še posebej, kadar smo imeli nemščino. Sedaj je uspešna poslovna ženska s tremi otroki in dobrim možem. V enem tednu so mi odpisali še ostali sošolci. Nekaterim je šlo v življenju res dobro: Gaj Prešeren je postal svetovni prvak v sumo borbah, Dera Nušenda velika pevska diva, čeprav se spomnim, da je bila brez posluha, Tayra Banks najbolj iskani fotomodel v Evropi, Tina Muc pa je ustanovila dobrodelno organizacijo za izgubljene pse in mačke. Naj omenim še sošolko Toyo Lopez, filmsko igralko v grozljivkah. Skupaj smo se odločili praznovati obletnico vate 19. 6. 2030. Udeležbo pa je potrdila tudi naša razredničarka, ga. Nataša Zvezdalo Gavrilović Aleksić, prijazna učiteljica z bogato ljubezensko zgodovino. Nisem je videla že petnajst let, zato sem komaj čakala, da jo bom ponovno srečala.

Čas do vate je hitro mineval in napočil je dan D. Družini sem pripravila zajtrk, in ko so se zbudili, je stanovanje že lepo dišalo po kavi. Po zajtrku so otroci odšli na rojstnodnevno praznovanje k sosedom. Hitro sem skočila še pod tuš ter odhitela pred hišo, kjer je že čakal ekspresni leteči klobuček.

V nekaj sekundah sem se v njem prežarčila do Manhattna, kjer je pred diskom že čakala Nina Plečnik, ki se je odločila, da mi bo pomagala pri organizaciji.

V nekaj stotinkah so prispeli še ostali. Prva je prišla Antonina, oblečena v svojo najnovejšo kreacijo. Nosila je lepo zelenkasto obleko s kristali Swarovski in prelepim nakitom iz biserov. Torbica je bila bele barve, okrašena s čudovitimi smaragdi. Takoj za njo so prispeli Rok, Peter, Žane Škrobe in Matic Zalar. V si so bili oblečeni običajno, le Gaj je imel manjše težave, saj ni mogel skozi vrata. Takoj za njimi sta prihitela Boštjan in Boris, zakonca, ki živita srečno partnersko življenje, ter še preostali del razreda.

Komaj se je zabava dobro začela, je sledil šok vseh šokov. Prispela je namreč naša cenjena

razredničarka. Vendar pa skoraj ni bila prepoznavna! Obraz je bil popolnoma drugačen. Imela je ogromne ustnice, večje kot Angelina Jolie (vpliv botoxa), nos je spominjal na Michaela Jacksona, poleg tega pa je bil rdeč, kot bi pravkar spila liter cvička. Pravzaprav bi bila videti za svoja leta kar dobro ohranjena, če ne bi imela čisto oranžne kože. Na rami se je videlo tudi neki grozen črn zmazek – tatoo. Za razliko od ostalih, ki so jo samo debelo gledale, sem ji stopila nasproti. »Pika, seme, ti si pa zrasla!« mi je dejala takoj, ko me je videla (očitno še sedaj misli, da smo otroci). »Dober večer, učiteljica,« sem ji odgovorila. Očitno je videla, kako čudno jo gledam, pa je rekla: »Veš, otrok moj, zadnje čase imam težave s spanjem. Zaspim tam, kjer ni treba. Mislila sem, da bom videti mnogo bolje, če bom imela barvo, kot da sem prišla z Bahamov, pa sem šla v solarij. Saj veš, kako močni so zdaj. Počutiš se dobesedno, kot da bi bil na Merkurju. No, ko sem potem ležala tam, so se mi oči kar same začele zapirati in ... Ja, eno uro preveč sem bila tam ...« Gledala me je in se smehljala. Videti je bila nenavadno sproščena. Še vedno sem strmela vanjo in nisem spravila besede iz sebe.

»Ljuba duša, ne glej me tako! Veš, odločila sem se za lepotno operacijo, večkrat. No, zdaj pa mi je ohromela koža. A tatoo gledas? Pijan človek, ki me je tetoviral, nič takega!« Potem je odkorakala na sredino plesišča in začela plesati. Če temu lahko tako rečemo. Kakor koli, z njo se nisem več ukvarjala, mislila sem si svoje ...

Izgledalo je, da bo učiteljičin ples polomija večera, pa jo je zasenčila še večja katastrofa – Dera se je namreč odločila, da bo zapela svoj najnovejši hit: Če misliš, da nimam posluha, si neumen. Grozljivo.

Ure v disku so hitro minile in vsi skupaj smo se nato odpravili proti bubblelowlingu, kar je podobno bowlingu iz prazgodovine, le da krogle mečeš v zrak in ne naprej. Med potjo sem opazila, da je Antonina svoje oko vrgla na Borisa, čeprav je zaročen. Boštjan je zato svojega zaročenca stisnil močno k sebi, vendar se Antonina ni vdala. Vztrajno je hodila poleg njiju.

Pot je bila kratka in kmalu smo vsi krogle metali v zrak. Ugotovila sem, da so nekateri trenirali v fitnesu, na primer Tjaša Zidan, katere žoga se je zaradi sile dvakrat odbila od tal. Na koncu smo pogledali še rezultate. Dosegla sem dokaj solidno mesto, bila sem dvanajsta od šestindvajsetih. Prvo mesto je osvojila Tjaša, saj je krogle metala kot za šalo.

Po bubblelowlingu smo se skupaj odpravili na kavo, se poslovili in odšli domov. Prima je bilo!

Pika Vejica, 8. b

20. OBLETNICA VALETE, 8. b

Petek je. Danes popoldan se bom po dolgem času ponovno srečala s sošolci iz osnovne šole, a pred tem me čaka še moja dolgočasna služba.

Pretegnila sem se na poti v kopalnico. Pogledala sem se v ogledalo. Zagledala sem pojavo, ki je bila ista kot pred dvajsetimi leti. Nič na meni se ni spremenilo razen moje pričeske. Moji zdaj zelo kratki lasje mi štrlijo na vse strani. Le kakšni bodo moji bivši sošolci? Kaj so oni naredili iz svojih življenj?

Ščerkala sem si zobe in se oblekla čim bolj spodobno za na delo. Delam pri nekem privatniku. Mu urejam papirje in te stvari. Kot tajnica. Dolgočasno delo. Zapustila sem svoj, zelo meni podoben, skromen, majhen domek in se na kolesu odpeljala v službo.

Ni lahko delati nekje, kjer nočeš. Študirala sem komunikologijo, a končala sem kot dolgočasna tajnica. Res super. Do treh sem morala opravljati zelo zanimive klice o nekih tesnilih, o katerih nimam pojma, za kaj se uporabljajo. Moj oče je imel podjetje gumi-tehnične proizvodnje, zdaj pa delam v neki drugi firmi s smrdljivo gumo. Očitno mi je bilo usojeno, da sem povsod obkrožena z gumo.

Domov sem prišla čisto mokra od dežja, ki se odloči, da bo padal ravno takrat, ko se odpravim iti v službo s kolesom in ne z avtobusom. Pripravila sem si dve tortilji – palačinki, v katerih je zelenjava in meso, in se usedla pred televizijo na dvosed in hkrati posteljo. Pogledala sem še en star, dober film, The Runaways. To je to, kar rada delam. Sem doma, v svojem majhnem kraljestvu, in gledam dobre filme ali pa se spravim nad kakšno knjigo.

Čas odhoda. Oblekla sem stare kavbojke in bluzo in odšla na obletnico valet. Ko sem prispela v neko novo gostilnico, je bilo tam že kar nekaj ljudi. Najprej sem zagledala Anjo Klemenčič. Oblečena je bila po zadnji modi. Pred dvajsetimi leti bi priskakljala do mene in me objemala do onemoglosti, a zdaj je počasi stopila do mene in mi stisnila roko. »Peta?« in me premerila s pogledom. Pogled se ji je seveda ustavil na laseh. »Hej,« sem odgovorila za potrdilo. Pri vsakem me je doletela ista stvar. Moje oprave so bili navajeni že od prej, a moji lasje nikomur niso bili preveč všeč.

Nekaterih sošolcev tudi jaz nisem takoj prepoznala. Na primer Maje. Imela je dolge, neurejene lase, kar ji res ni podobno, oblečena pa je bila ... tako kot jaz. Stare kavbojke in neki pulover. Včasih ji niti na pamet ni padlo, da bi taka hodila po svetu. Ampak punca v svojem življenju resnično uživa. Vsaj rekla je tako. Ima svojo plesno šolo, poročena je z nekim inženirjem in ima majhnega dečka z imenom Tristan. Pokazala mi je sliko v denarnici. Srčkan poba.

Ko smo se vsi pozdravili in se malo sprostili, je pogovor ob obilni večerji dobro tekkel. Kot v starih časih. Pahor je s seboj prinesel debel album slik svoje družine. Ima svoj pogrebni zavod in je tudi poročen s svojo punco še iz gimnazije. Ta mu je rodila že dve lepotički. Bravo, Pahor.

Njegovo čisto nasprotje – Nina Nardoni, včasih strastna sovražnica matematike, je sedaj privrženka le-te. Je profesorica matematike na kranjski gimnaziji. Videz je še kar isti, le z malo več pirsingi. Ona je naletela na policajčka in se vanj zaljubila, medtem ko je plačevala kazen in izgubila vozniško dovoljenje. Zdaj jo že šest let on vozi naokrog.

Medtem ko smo vsi popivali, razen Petka, ki ne pije alkohola, odkar so ga na dan valet odpeljali na izpiranje želodca, smo se živahno pogovarjali o tem, kaj kdo dela, če ima družino itd. Tudi jaz sem navdušeno spraševala in izvedela

veliko stvari, ki jih res nisem pričakovala. Na primer Alen, ki si je vedno želel postati avtomehanik, je odprl svoj kozmetični salon, in Anja, poslovna samostojna ženska, si k njemu redno hodi pulit obrvi in urejat nohte, saj nima dovolj časa, da bi si jih sama. Zdaj zaradi pogostih obiskov prejema že 40-odstotni popust in je v klubu bleščic. Seveda je Alena o kozmetiki poučila njegova pet let starejša punca, ki mu tudi pomaga v biznisu.

Veliko jih je že imelo partnerja in otroke. Nekateri so postali tisto, kar smo tudi pričakovali, in nekateri daleč stran od tega. Zame so očitno mislili, da bom nekaj zelo drugega, saj so me samo debelo gledali, ko me je naša razredničarka, gospa Lunder, vprašala, kaj sem po poklicu in ali imam kakšnega življenjskega sopotnika. Najprej sem zmrznila kot včasih, ko mi je vedno znova pri zgodovini postavila vprašanje, na katero nisem znala odgovoriti, potem pa končno povedala, kje delam in da živim sama s svojim starim zajcem Pepijem.

Danaja je vsem podarila brezplačne vstopnice za koncert z njeno rockovsko skupino. Ja, res je, Danaja je stopila v svet rocka in se kar dobro znajde v njem. Trenutno jo čaka turneja po Evropi, ki se začne v njenem rodnem kraju – Kranju. Vedela sem, da ima dober okus za glasbo, nisem pa vedela, da ima tudi odlične pevske sposobnosti.

Vsi smo domov prinesli lonec sladkega, domačega, Seknetovega medu. Jan je postal slab odvetnik, a mu njegove pridne čebelice iz domačega čebelnjaka pridelujejo zelo dober med. To bo zagotovo moj jutrišnji zajtrk.

No, večer je bil kar zanimiv, še sploh, ko sta se še zdaj popolnoma zmešani Anita in Sandra malo ogreli in nas zabavali do konca večerje. Sedaj sta mamici samohranilki, vsaka s tremi deklicami.

Vsi smo se stežka poslovili, tudi ga. Lunder se je težko ločila od nas, piščančkov, kot nam je pravila, in se na koncu vsi počasi odvedli domov s polnimi mislimi starih spominov. Ne morem verjeti, da smo se tako hitro po osnovni šoli razšli in skoraj izgubili stike. Ampak življenje gre naprej. Počasi ali hitro, ampak gre naprej.

Nina Petač, 8. b

PRIJATELJSTVO

Prijatelje vedno potrebuješ,
saj z njimi skozi življenje potuješ.
Skrivnosti zaupaš jim lahko
in kakšno manjšo težavico.
Pomagajo ti dolčas pregnati
in se s tabo veselo smejati.
Če prijatelja imaš,
lahko z njim kadarkoli poklepetaš.
Samozavesti ti vlijejo veliko
in te branijo pred tvojo sovražnico.
Prijatelji te vedno podpirajo
in se s tabo zelo malo prepirajo.
Prave prijateljice se spoštujejo
in si pomagajo,
ko druga drugo nujno potrebujejo.
Prijateljice se morajo med sabo ceniti
in druga drugi veliko pomeniti.

PALČICA

Na drugem koncu sveta
je palčica doma.
Vsak dan redno domišljijo obiskuje,
do nje z nevidnim vlakcem potuje,
saj v njej sestre ima
z daljnega neba.
Tam so še druge čudne reči,
ki jih ne moreš videti vse dni.
Marsovci, ki so doma z daljnega planeta,
in prijazni gusar, ki oblake pometa.
V njej ni nič nemogoče
in nobeden nikdar se ne joče.
Ko pa domišljija izgine,
vsaka dogodivščina te mine.

Tadeja Rožman, 6. b

AVTOMAT »SAMOZDRAVJE«

Med najbolj priljubljene osebnosti tega leta spada tudi šolski avtomat, ki poseda pred učilnico fizike in ima tako razgled na cel hodnik. Malo smo se pomenkovali z njim.

Kako ste sploh prišli na šolo?

Oh, to je pa res že daleč nazaj – saj veste, kako stara je ta šola. Ampak seveda nisem tu že od začetka, sem pa malo cenejše sorte in imam bolj slabo spominsko kartico, tako da vam ne bi mogel povedati, kako sem se znašel tu.

Kot vidimo, imate res veliko ponudbo. Kaj pa gre najbolj v promet?

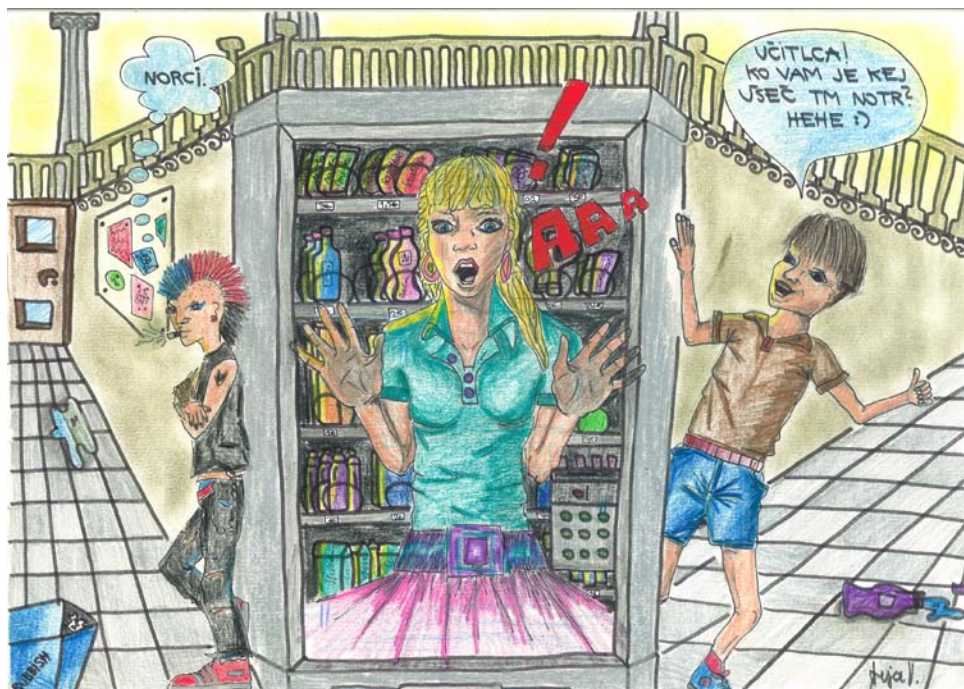
Ja, ponudba je res velika, pa tudi poln sem vedno, saj me »avtomatar«, kot mu pravijo moji cenjeni kupci, redno polni. Najbolj gredo zadnje čase v promet rogljički, pri katerih se izgubi največ živcev, popularni pa so tudi sokovi, po katerih je večje povpraševanje v vročih dneh. Kljub recesiji mi torej ne gre slabo.

Prej ste omenili, da se pri rogljičkih izgubi največ živcev, kaj ste s tem mislili?

Oh, me že vse boli, samo če pomislim nanje! Saj veste, vsak ima kdaj kakšne motnje pri prebavi in jaz nisem nič drugačen, tudi mene kar naprej dajejo žolčni kamni pa vetrovi, pa še križ me matra. Ah, ne bom vas sedaj moril še s svojimi težavami. Kje smo že ostali?? Aja, rogljički! No, torej, včasih me začne tako zvijati in napenjati, da se komaj zadržim, da jim ga ne bi kar v glavo »spustil«. In mi še na kraj pameti ne pade, da bi v teh mukah iz sebe iztiskal rogljičke, saj se bojim, da ne bi zraven priletelo še kaj. Najhuje pri vsem tem pa je, da učenci gojijo toliko sovraštva, da pokličejo največje »gorile« na šoli, potem pa REŠI SE, KDOR SE MORE!!! Čisto se jim zmeša, premetavajo me, butajo in mlatijo, ampak še vseeno jim ne dostavim rogljička. Upam, da me zdaj razumete.

Pa vam je to delo sploh všeč, če pa doživljate take napade?

Seveda, če mi ne bi bilo, bi šel že zdavnaj na kakšno ministrstvo. Ampak tam bi moral kuhati kavo, tega pa ne znam. Sicer pa je tukaj odlično delo – tako rad gledam učence, kako se lovijo po hodnikih, čeprav tega učitelji ne dovolijo. Gotovo so že pozabili, kako je biti mlad.

Risba: Anja Vombergar, 9. b

Učenci so veseli in hrupni, kar mi je seveda všeč, zato sploh ne razumem učiteljev, zakaj jih mirijo. Ob njihovem dretju in vpitju in norenju mi kar srce poskakuje in se počutim spet mladega.

Je ves dan tako hrupno?

Ne, ko se otroci že odpravijo in ostanemo na šoli le čistilke in jaz, je tišina. Takrat tudi ni več gospe Mileve, ki celo dopoldne goni tisti svoj stroj gor in dol, da se mi začne večkrat vrteti in mi gre včasih celo na bruhanje. Na šoli je mir in čistilke mi povejo vse – od tega, kaj so kuhale, do novic iz sveta zunaj teh šolskih zidov.

So čistilke vaš edini vir informacij?

Ne, ne, veliko izvem že od učencev. Ampak učenci imajo drugačne težave kot pa čistilke.

»A ni un tipo tm ful luštn??«

»A mi posodš 50 centov, sj ti bom jutrn vrnu. Pa še un ti bom vrnu od prejšnga mesca, pa od petka, no ok, pa tud od učeri ...«

»A se mi je maskara razpacala?«

»Joj, tko bi eno čokoladko, sam sem na dieti ... Ma, nč, bom pa en rogljiček.«

In jaz jim seveda stojim ob strani, še nikogar nisem pustil na cedilu.

Kakšne pa so slabe lastnosti tega dela?

Ni mi všeč, kadar me zaradi neizdajanja rogljičkov suvajo sem in tja, žalosti pa me tudi, ker sta moja prijatelja tako daleč. Eden je pred telovadnico, drugi pa v zbornici.

Kdaj pa spite?

Ponoči. Pa včasih malo zadremam med poukom, kadar gospa Mileva izklopi hrupen stroj.

Bi našim bralcem oziroma kupcem, ki bodo brali ta intervju, še kaj povedali?

Želim vas povabiti, da pridete spet kaj po nakupih. Mogoče bomo za redne stranke uvedli kakšne točke zvestobe in jim na koncu podarili kaj po znižanih cenah, tako da se splača priti k meni.

Karolina Rakovec, 7. c

SVOBODA

*Veselo, lebdeče čez gore goreče,
čez daljne planjave se dvigajo naše glave.
Neznani roboti,
njim smo nasproti,
nelebdeči umi
so vedno na sumu.
Brez do potankosti izdelanega načrta
se nam Zemlja ne zdi odprta,
pozabljamo na lebdenje,
svobodno hrepenenje,
otroško veselje
in človeško radostlovje,
zakopani v blisk slave - uma naše glave.
Ne glejmo v svet*

*kakor v sive oblake tehnologije,
glejmo ga s strani domišljije,
glejmo ga s strani popolne narave.
Ko se otroško lebdenje spremeni v težave,
ne si misliti zakaj jaz,
raje sebe pogledajte od nog do glave.
Šolski um nas ne vzpenja,
le premočno pograbi in vrže na realna tla.
Vzpenjamo se sami in
vodimo življenje na pravo pot.*

Tadeja Rožman, 6.b
(Ta pesem je bila objavljena v knjigi o svobodi.)

POTEPALA SEM SE PO EGIPTU

BAZAR

Še vedno je tu! Še vedno me cuka za rokav in vpije: »Bakšiš, bakšiš!« Te besede imam že polno glavo, saj jo slišim na vsakem koraku! Zakaj mora tako škiliti? se sprašujem. Če mi je bilo prej neprijetno, me sedaj postaja že prav strah. Le zakaj si je Lucija morala ogledati vse te stojnice? Kot da jih ne bi bilo dovolj že na začetku. Smo na bazarju – to je tržnica, na kateri Egipčani prodajajo svojo »robo«: ogrlice, svečnike, zapestnice, preproge, razne obleke. Pri kupovanju pa moraš z njimi barantati (ceno zbiti na normalno vrednost – najmanj za polovico), kar mi ne gre prav dobro, vendar si mislim, saj imam še čas, da se naučim. Bazar, na katerem smo, je eden največjih bazarjev v Egiptu. Okoli nas bi moralo mrgoleti turistov, saj je to največja atrakcija za turiste v Egiptu. Sedaj se spominjam, kako sem se veselila barantanja in vsega tega, kar sodi zraven. Kako sem se uštela! No, saj v resnici ni tako grozno, samo navaditi se moraš, sem si dopovedovala.

Mama me potegne v stransko ulico, v kateri ni toliko hrupa, pa ravno to me moti. Vem, da moramo hoditi naravnost proti mošeji, kjer se dobimo z ostalimi. Sedaj smo zavile levo; vem, da to ni prav, toda mama in sestra sta prepričani v to. Pa saj res nisem najboljša pri geografiji in tudi nimam občutka za orientacijo, Le kako bom jaz vedela, kam moramo iti. Toda izgleda, da imam prav, saj hodimo v vedno bolj temačne ulice, polne podgan, steklenic, cigaret; ne primanjkuje tudi Egipčanov, ki zviti ležijo na kartonu, umazani, bolni (vsaj tako izgleda). Ne morem se odločiti, kaj bolj prevladuje v meni: strah ali žalost, ko jih vidim take, pa vem, da ne morem pomagati. Gledajo me s tako žalostnimi očmi in sprašujejo, če jim lahko damo kaj denarja. Spominjam se, kaj nam je pripovedovala učiteljica – da jim ni dobro dajati denarja, saj se tako samo navadijo beračiti.

Toda če so se mi prej zdeli ubogi, se mi sedaj zdijo strašni, saj nas napadajo kot komarji. Vedno bolj me je strah, saj vidim, da smo daleč naokoli edine turistke. No, saj v resnici ni tako grozno, samo navaditi se moraš, sem si dopovedovala. Ko sem se razgledala naokoli, sem ugotovila, da smo zašle le še globlje v temačne ulice, namesto da bi se vrnile na bazar, na glavno ulico. Samo naj te ne napade panika, sem se mirila. Takrat sem se spomnila, da nam je vodič rekel, da naj nas ne skrbi, saj se še nikoli ni nihče izgubil. No, bomo pa

prve, sem si zamrmrala. Hvala bogu, da smo kmalu videle glavno cesto, na kateri se je trlo turistov; takrat se mi celo vpitje branjevcev, naj pogledamo njihovo blago, ni zdelo več tako nadležno. Vodič je imel prav: vsega se navadiš. In na koncu mi bo mogoče celo zelo všeč! Kmalu smo pred sabo videle kavarno pred mošejo, kjer naj bi se zbrali. Takoj smo se usedle za mizo in se strinjale, da se ne zganemo več, saj imamo za en večer dovolj.

Po bazarju nas je čakala nočna vožnja z vlakom spalnikom, ki je bil po vodičevih besedah »tipični egipčanski vlak«. Ko se je na postajo pripeljal prvi vlak, nas je vse popadla groza: po moje »vlak za živali«, še to ne, saj sploh ni imel vrat, okna so bila razbita.

Takrat sem si rekla, da ni govora, da gremo v tak vlak, in po odzivu so bili sopotniki istih misli. Lucija je vodiča v strahu vprašala, ali bo naš vlak tak, kot je ta. V smehu nam je povedal, da bo malo boljši, s poudarkom na malo. Ne vem, zakaj ga je tako zabaval naš strah, saj se meni ni zdelo smešno.

Ko je končno prišel naš vlak, se mi sploh ni zdel grozen, saj sem bila prepričana, da bo podoben prvemu. Le hrana je bila nagnusna, pa smo bili tako lačni, da smo pojedli vso, čeprav so zaradi tega imeli nekateri črevesne težave. WC je bil tako obupen, da so se mi zdeli šolski WC-ji tokrat kot v nebesih. Toda kljub grozni zunanosti so bile postelje prav v redu, saj sem v prvem trenutku zaspala.

ABU SIMBEL

Oh! Ali res moramo oditi že ob treh zjutraj? Saj vem, da nas konvoj ne more čakati, saj so ure določene, pa vendar ... Konvoj je skupina vozil, ki potujejo skupaj zaradi medsebojne podpore. Pogosto je konvoj organiziran za oboroženo zaščito, lahko pa se uporablja tudi v nevojaške namene, na primer za vožnjo skozi nevarne oz. težko prehodne predele. Od prijaznega osebja ladje, na kateri smo prenočevali, smo dobili zajtrk za s sabo, bil je kar obilen, ter blazino, ki je za moje pojme zelo pomembna. Že prej so nam povedali, da se bomo vozili tja od tri do štiri ure, se mi zdi. Sedaj je še prezgodaj za razmišljanje. Voziti smo se začeli takoj, med vožnjo se nismo ustavljali. Pri tem smo imeli nekaj problemov, saj je neka gospa pojedla neko sadje brez lupine in zaradi tega je imela želodčne težave in ji je nekajkrat »ušlo«. Ni bilo najbolj prijetno ne za nas, ne za njo. Med potjo sem velikokrat zaspala, glede na to, da v avtobusu, še zelo dobro. Končno smo prišli! sem si mislila. Upam, da je ogled tega vreden. In je bil. Abu simbel sestavljata dva templja, ki ju je dal narediti Ramzes drugi, zase in za svojo ženo Nefretete, ki je bila najlepša ženska tistega časa. Najlepše v templju so poslikave, saj so še vedno obdržale barvo.

Po ogledu smo si privoščili pijačo, tam pa mi je kar iznenada neki Nubijec začel nakladati: »You are so beautiful, what is your name, how old are you?« Bilo mi je zelo zoprno in tudi zelo nelagodno. Prvič mi je bilo v olajšanje, da mama ne zna angleško, saj bi jo kap! In na koncu še najbolj neumno: »Bi se poročila?« Nisem vedela, kaj naj rečem, in sem samo odkimala. Potem pa mi je začel nakladati, da ima hiš v Luxorju ... Pa kaj mene sedaj zanima ta hiša!

»Pojdimo stran«, sem zasikala mami in jo dobesedno odvedla stran.

Šele ko smo se namestili v avtobusu, sem se umirila in začela premišljovati, da se pravzaprav Egipčanke, skratka, skoraj vse ženske v Afriki verjetno poročijo že zelo mlade, in to včasih z zelo neumnimi »tipi«, saj si jih ne izberejo same, temveč jim jih določijo očetje. Takrat mi je bilo prvič všeč, da živim v Sloveniji.

EKSKURZIJA V LEGOLAND (V NEMČIJI)

Ko smo se končno bližali Legolandu, je na avtobuso zavladal nemir. Vsi smo gledali skozi okna in se ozirali naokrog. Ko pa smo končno zagledali napis Legoland, smo začeli kar ploskati, bili smo pa tudi že res naveličani sedenja. In končno so se vrata odprla in iz avtobusa smo šli kot stampedo. Postavili smo se v kolono in učitelji so nam razdelili karte. Mark Anže, Duša, Neža, Zarja, Zala in jaz smo se v Legolandu družili ves dan. Našo skupino sta spremljala učiteljica Karmen Podgoršek in psiholog Alfonz Potočnik.

Če prideš v Legoland, je, kot da bi skočil v škatlo, napolnjeno z lego kockami. Vse je iz njih: klopi, igrala in celo trgovine. Legoland je razdeljen na dva dela, in sicer prvi del prikazuje različna mesta, ki pa so vsa seveda narejena iz lego kock: Benetke, New York, London ipd. Prav tako je iz kock tudi letališče z letali.

Z mojimi prijatelji smo za ogled prvega dela porabili približno petnajst minut, preostali čas pa smo namenili drugemu delu, ki pa je bil bolj adrenalinski. Najprej smo šli na »lego vozičke«, ker je imelo to igralo zelo velik spust. To nam je bilo zelo všeč, zato smo spust ponovili petkrat. Kasneje smo se spravili na vlak smrti, ki se mu reče Dragon. Na začetku se pelješ čisto počasi, ker te popelje skozi grad, narejen iz lego kock. Nato pa se kar naenkrat vse stemni in se z vso hitrostjo zapelješ po klancu navzdol. Na

Dragonu smo se imeli res fino, zato smo šli nanj kar petnajstkrat. Kasneje, ko nam je že primanjkovalo časa, smo se odločili, da gremo vseeno malo po nakupih in še na hiter ogled Legolanda. S seboj smo imeli kar veliko denarja, zato smo divje zapravljali.

Nato pa še ogled Legolanda. Hitro smo se postavili v vrsto za neke vrste avtomobilov, ki jih moraš sam poganjati. Proga je postavljena v taki višini, da se vidi cel Legoland. Čeprav nismo imeli ravno lepega vremena, je bil razgled lep in užitek popoln, dokler se nismo kar naenkrat ustavili. Deset minut smo trdno zapeti s pasom v avtočkih sedeli in stali čisto pri miru. Meni je potrpljenja že malo zmanjkovalo, saj so se ostali že zbirali pred izhodom, mi pa smo stali pri miru. Prav ničesar se ni dalo storiti, dokler nista prispeli dve paznici in nas spustili ven. Z Dušo sva si želeli iti tudi na vodne pustolovščine, vendar sem že prej omenila, da vreme ni bilo ravno lepo, zato nama učitelji niso dovolili.

Na poti nazaj smo imeli le dva postanka. Čeprav sem vedela, da nas čaka šest ur vožnje, mi zelo hitro minilo. Na drugem postanku smo si z Markom Anžetom in Dušo skupaj kupili toplo govejo juho. Mmmm, je teknila! Preostalo pot do doma sem prespala, domov pa smo prispeli točno deset čez polnoč. Izmučeni, vendar navdušeni!

Dora Grašič, 6. c

POLEG ZADREG S STRANIŠČI JE TU ŠE ENA TEŽAVA, KI PA PRAVZAPRAV ZADEVA ISTI DEL TELESA KOT WC-JI. NAŠE RITKE NAMREČ NIMAJO PRIMERNIH POČIVALIŠČ OZIROMA UDOBNIH SEDIŠČ NA HODNIKIH. TRPIMO. RES.

BLAZINE

Poznate ta občutek, ko se po napornem dnevu usedete (zleknete) na udoben kavč? Zakaj ne bi bilo tako tudi v šoli, kjer je še neprimerno bolj naporno kot v službi! Je že res, da imamo 4 kavče – ampak za 350 ljudi na šoli!!! To je krepko premalo. Ti počivalniki so vedno tako zasedeni, da se za mesta na njih vedno prerivamo ter s tem sprožamo nasilje in tekmovalnost. Ali ne bi bilo veliko lažje, če bi bilo kavčev malo več?

Ja, ja, ja, saj vem! Učitelji bi organizirali protestni shod (zdaj so dobili še navdih od naših vrlih študentov in bi se morda oborožili z jajci in opeko), saj se ves čas zgražajo nad našimi pozami na kavčih. Ravnatelj pa bi rekel, da ni denarja za te stvari!

Ampak v mislih sem imela boljšo idejo – kaj pa, če bi kavče naredili sami?! Lahko na podoben način, kakor so pred slovenščino, iz starih gum in starih oblek, ki jih pri meni doma kar mrgoli – mislim, da pri vas tudi. Ali pa bi si izmislili kaj podobnega. S tem bi prihranili veliko denarja v času krize. Spodbujali bi tudi kreativnost otrok in združili delo z zabavo. Lahko bi vsak razred pri likovni vzgoji naredil kavč po svojih idejah in željah. Postavili bi jih na hodnike in s tem zmanjšali število utrujenih učencev, ki se valjajo po tleh po hodnikih in pred stranišči, da si malo opomorejo od naporov.

Ajda Galič, 8. c

Starši. Saj ne rečemo, prva leta so prav fajn, spredaj in zadaj nam strežejo in kar naprej nas objemajo. Tam nekje v sedmem, osmem razredu pa postanejo čudni. Kr neki, je še najboljša definicija njihovega obnašanja. Menda se jih to drži še celo srednjo šolo, potem se pa malo umirijo.

Kadar nas ni doma, morajo nekaj početi, zato hodijo v službo.

Pa kako nenavadne in zanimive poklice opravljajo – nekaj smo jih prosili za intervju.

JANIN KLEMENČIČ – POKLICNI POPOTNIK

NEKATERI OČETJE SE RADI POTEPAJO IN SO BOLJ MALO DOMA. ZATO PA MIMOGREDE ULOVIJO ANAKONDO, POMALICAJO KROKODILA, SE PUSTIJO PIČITI MUHI CECE, OBISKUJEJO PISANA AFRIŠKA LJUDSTVA IN O TEM NAPIŠEJO KNJIGO. JANININ OČI JE ŽE TAK.

Na afriškem taboru je predavalo nekaj zanimivih popotnikov. Eden od teh je Janin Klemenčič, moj oči.

Je prijazen, duhovit, skromen, zelo veliko ve ... Včasih je učil na ljubljanski gimnaziji, po poklicu je profesor filozofije in psihologije. Zdaj pa vodi popotniške skupine po svetu in včasih napiše tudi kakšno knjigo – zbere zanimive dogodke s potovanj, včasih objavi tudi zgodbe drugih popotnikov; piše tudi članke v revije in ima predavanja o svojih potovanjih.

Oči na potovanje vzame manjšo skupino ljudi. Že pred potovanjem poskrbi, da dobijo vizo, mednarodno zavarovanje in letalske vozovnice.

Ko prispejo v neko državo, gre poiskati najbolj ugodno prenočišče, uredi najem džipa ali kombija, s katerim se vozijo od kraja do kraja, včasih pa uporabijo tudi javni prevoz. Vodi jih okoli, da si ogledajo zanimivosti in se srečujejo z zanimivimi ljudmi po celem svetu; velikokrat spoznavajo ljudstva, ki živijo v odročnih predelih in imajo različne nenavadne običaje, oblačila, nakit ...

Ljudje, ki jih vodi na potovanjih, ga ponavadi poznajo že od prej, drugi pa zanj izvejo na njegovi spletni strani.

Večinoma nima slabih izkušenj s sopotniki, le včasih se najde kakšen, ki še ni potoval in si predstavlja, da bo vse tako kot na dokumentarnem filmu.

V večji nevarnosti se v skupni še niso znašli, le včasih komu kaj ukradejo.

Tudi meni o svojih potovanjih veliko pripoveduje. S potovanj mi ponavadi prinese kokos. Zanimiva se mi je zdela zgodba, ko so ga na ulici sredi Zanzibarja v Afriki hoteli oropati, pa se je tako glasno zadrl, da so se mu nekateri od napadalcev začeli opravičevati, drugi pa so pobegnili.

Najbolj zanimiva od afriških držav se mu je zdela Etiopija, in sicer zaradi lepih ljudi, ki so nosili najmanj 50 ogrlic in pisana oblačila. Največkrat je do sedaj obiskal Kenijo, če pa bi moral izbirati, kje v Afriki bi rad živel, bi bil to Zimbabwe, saj po njegovem mnenju tam živijo najprijaznejši ljudje, v deželi pa je tudi ogromno čudovitih živali.

Na svojih potepanjih po Afriki je spoznal že ogromno afriških ljudstev, na primer Mursi (na sliki), Penna, Caro, Ahamav, Dassanech ... Najbolj zanimivi so bili v plemenu Mursi, saj nosijo zelo pisane obleke, v spodnjo ustnico pa imajo kot okras vstavljene za CD velike lesene ploščice.

Na potovanjih vedno je hrano domačinov, tako je poskusil že krokodila, noja, zebro, antilopo, razne ličinke ... Braniti pa se mora tudi pred nadležnim mrčesom – popikale so ga že muhe cece ter komarji puri puri, ki so menda strašansko nadležni.

Oči ima tudi svojo spletno stran, kjer je zelo veliko zanimivih fotografij: www.maj-jk.si ali pa www.janin.si

Zelo si želim, da bi bila končno zadosti stara, da bi lahko odšla z njim malo po svetu.

ALI KDAJ POMISLITE, KAKO SO SE RODILI VAŠI ČEVLJI? IN KOLIKO TRUDA JE BILO POTREBNO, DA SEDAJ Z NJIMI LAHKO ŠMINKIRATE PRED PUNCAMI ALI PA V NJIH ZVIJETE GLEŽENJ NA ROLKI? TISTA, KI VAS OBUVA, JE AJDINA MAMI.

MARTA LOTRIČ – OBLIKOVALKA OBUTVE

Zakaj si se odločila za ta poklic?

Že od mladih nog sem rada risala vse mogoče: naravo, karikature, modne skice ... Vedela sem, da bo to moj poklic, s čim točno pa se bom ukvarjala, pa vseeno nisem slutila.

In zakaj ravno risanje čevljev?

Čisto preprosto – ker se s tem ni hotel nihče ukvarjati. Vse sošolke so se odločile za modno risanje oblačil, le jaz za obutev. In ni mi žal.

Kje vse si že delala?

Po končani srednji šoli in maturi sem se zaposlila v Planiki Kranj, kjer sem bila kreatorka za modno obutev. Po stečaju me je pot vodila v Peko in nato v Ciciban. V vseh treh tovarnah sem delala s čudovito ekipo oziroma sodelavci, kar je pri mojem delu zelo pomembno.

Ali se ti zdi delo zanimivo?

Moje delo je na prvi pogled za vsakogar zelo fino in zabavno. Vendar pa skica modela zahteva kar nekaj tehničnega znanja o čevljih, materialih (usnju, tekstilu), modnih smernicah. Čevelj mora biti lep in seveda zelo udoben.

Ja, moje delo mi je zelo všeč, še posebej zato, ker znam čevelj, ki ga narišem, tudi narediti, če imam seveda vse sestavne dele zanj.

Kaj pa so sestavni deli čevlja?

To so materiali, ki jih potrebujemo, da lahko izdelamo čevlje: zašit zgornji del, peta, notranjik in podplat. Seveda pa so na čevlju ponavadi še razni okraski, vezalke ...

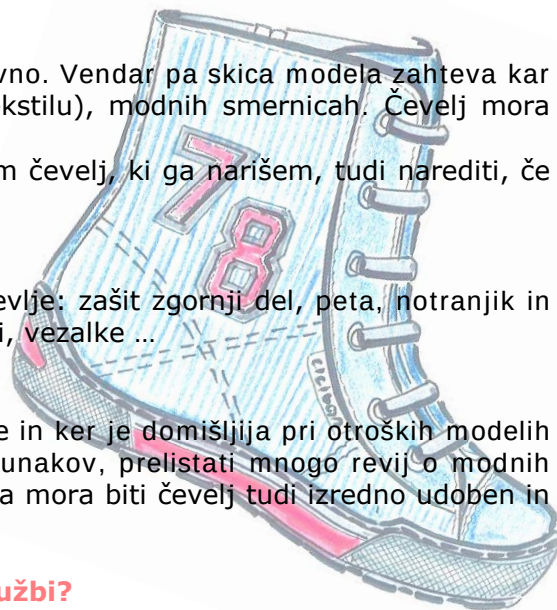
Kakšne čevlje pa najraje rišeš? Zakaj?

Otroške čevlje, ker lahko uporabljam večbarvne materiale in ker je domišljija pri otroških modelih zelo dobrodošla. Raziskovati moraš otroški svet risanih junakov, prelistati mnogo revij o modnih zapovedih po svetu, predvsem pa se je treba zavedati, da mora biti čevelj tudi izredno udoben in ne samo lep na pogled.

Kako nato poteka izdelava čevljev – kaj počneš v službi?

Zjutraj najprej pregledam modele, ki so bili narejeni prejšnji dan; če je potrebno kaj popraviti, dopišem popravke in čevelj gre ponovno v delo.

Sledi posvet s prodajno službo o tem, kateri čevlji se dobro prodajajo in kaj bi bilo še dobro vključiti v kolekcijo. Na podlagi posveta pričnem izdelovati prve ročne skice modelov, poleg skice pripnem tudi ustrezne koščke materialov (usnja). Ko je skupina modelov, ki jo poimenujemo z aktualnimi imeni, dokončana, skice oddam na razvojni oddelek. Skupaj z razvojnim oddelkom izberemo primerne modele ter pričnemo pripravljati kroje za izdelavo čevljev.

Kroji se izdelujejo na računalniku in nato gredo v vzorčno šivalnico, kjer se prične izdelava zgornjega dela čevlja. Izbrati moram še materiale in čevlji se lahko prične krojiti.

Seveda moram biti pri izdelavi vseskozi prisotna, saj le tako vidim morebitne napake.

Koliko časa nastaja en vzorčni model čevlja?

Približno 8 ur, če gre za bolj zahteven model, pa tudi več.

Kje pa dobijo čevlji podplate?

Podplati se nalepijo v oddelku montaže – zašit zgornji del se strojno ali ročno navleče preko kopita, spodnji del se namaže z lepilom in nato lahko s pomočjo stiskalnice pritrdimo podplat.

Ajda Lotrič, 6. c

SI PREDSTAVLJATE, DA NE BI MOGLI POSLUŠATI GLASBE? DA NE BI SLIŠALI SOŠOLCEV, KI SE POGOVARJAJO MED SABO? DA NE BI VEDELI, KAKO JE, ČE GRMI ALI ČE NEKDO JOKA ...

SONJA ILJAŠ – SURDOPEDAGOG

VIDOVA MAMI POUČUJE GLUHE IN NAGLUŠNE OTROKE IN SE ZNA POGOVARJATI TUDI BREZ GLASU – S KRETNJAMI.

Kakšno delo opravljaš?

Sem surdopedagog in logoped, zaposlena sem v Zavodu za gluhe in naglušne v Ljubljani.

Opravljam delo mobilnega terapevta in izvajam dodatno strokovno pomoč gluhim in naglušnim, ki imajo odločbo in so vključeni v redne vrtce, osnovne in srednje šole.

Kako si se odločila za ta poklic?

Poklic logopeda in surdopedagoga sem spoznala v srednji šoli, prej pa nisem imela z gluhimi nobenih izkušenj. Hodila sem v srednjo medicinsko šolo in imela sem obvezno prakso pri logopedinji. Poklic mi je bil zelo zanimiv in odločila sem se nadaljevati študij na pedagoški fakulteti.

Je program na tej šoli sicer bolj ali manj enak kot v običajnih šolah?

Program je enak (devetletni prilagojeni program za gluhe in naglušne z enakovrednim izobrazbenim standardom), razlikuje se po načinu dela, obliki in metodah. V razredu je tudi manjše število učencev.

Pri pouku in razlagi nove snovi je prisoten tudi tolmač.

Kako poteka šolanje gluhih in naglušnih otrok?

Gluhi in naglušni otroci so vključeni v Zavod za gluhe in naglušne v Ljubljani, Mariboru ali Portorožu. Nekateri otroci pa so v rednih vrtcih in šolah. Zaradi izgube sluha so usmerjeni in dobijo odločbo ter ure dodatne strokovne pomoči, ki jo izvaja surdopedagog in učencu pomaga pri poslušanju, razumevanju, **odgledovanju (branja z ustnic)**, pravilni izreki, govoru ...

Kako se sporazumevajo med sabo oziroma kako se ti sporazumevaš z njimi?

Gluhi in naglušni otroci uporabljajo slušne pripomočke: slušni aparat, polžev vsadek in FM-sistem. Vendar vsi ti pripomočki ne omogočajo gluhim, da bi vse slišali in razumeli. Otroci se učijo poslušanja, učijo se pravilne izreke glasov, besed, govora, jezika, odgledovanja. Gluhi brez slušnih ostankov (popolnoma gluhi) pa pri sporazumevanju uporabljajo znakovni jezik.

Z gluhimi se lahko sporazumem, saj delam z njimi že šestindvajset let. Nekateri otroci komunicirajo govorno, drugi pisno ali pa v znakovnem jeziku (s kretnjo).

Ali znaš znakovni jezik?

Da, znam – toliko, da se sporazumem z njimi. Nisem pa tolmač.

Kdaj se otroci naučijo znakovni jezik?

Znakovni jezik se otroci učijo v šoli na Zavodu ali pa v društvih.

V znakovnem jeziku so kretnje kot besede pri govornem jeziku. Kot so lahko različne besede za en sam pomen, so tudi kretnje različne za isto besedo (sopomenke).

Kako pa potem gluhi z znakovnim jezikom »govorijo« na primer angleško?

Nekatere kretnje so enake, ne pa vse, zato se gluhi delno lahko sporazumejo tudi z gluhimi, ki komunicirajo v angleški kretnji.

Kako se učijo govoriti otroci, ki so že ob rojstvu gluhi?

Otroci so vključeni v naš vrtec. V skupini je manjše število otrok in se učijo govora preko igre. Uporabljamo različne metode (slušno-govorna, fonetske stimulacije, piktografska ritmika ...). Otroci vsakodnevno obiskujejo individualno surdopedagoško obravnavo.

So starši ali sorodniki teh otrok ponavadi tudi gluhi?

Poznamo različne vzroke za nastanek gluhot in naglušnosti. Med njimi je tudi dednost – v takem primeru se gluhot prenaša iz roda v rod, torej so tudi starši (ali samo eden) in sorodniki lahko gluhi.

Kako se znajdejo v svetu? Kako jih pripravite na to?

Gluhi in naglušni končajo osnovno in srednjo šolo v Zavodu ali redno šolo. Nekateri nadaljujejo tudi študij na fakultetah. Ob veliki pomoči staršev in učiteljev se dobro vključijo in znajdejo v svetu. Tako kot mnogi pa imajo tudi gluhi in naglušni težave pri zaposlitvi.

Te poklic veseli?

Ja, moj poklic mi je zelo všeč. Vesela sem, da lahko pomagam otrokom v vrtcu in učencem pri šolskem delu in jih veliko naučim. Najbolj pa sem vesela, ko srečam gluhe in naglušne, ki sem jih poučevala, in se skupaj spominjamo lepih trenutkov in se mi zahvalijo za vse, kar sem naredila za njih.

Z učenci se res zelo dobro razumem, zaupajo mi, saj nisem samo njihova učiteljica, ampak tudi njihova prijateljica.

Kaj je pomembno, če smo v stiku z gluho ali naglušno osebo?

Govorite z normalnim ritmom, tempom, glasnostjo, ne pretiravajte z artikulacijo.

Omogočite gluhemu sogovorniku branje iz ustnic, tako da ste z obrazom obrnjeni proti njemu.

Se kdaj pogovarjate z učenci o tem, kako jih sprejme družba?

Gluhi pogosto občutijo, da niso sprejeti v sliščo sredino, pogosto so osamljeni oziroma se družijo samo z gluhimi.

KADAR VAM V MIRNEM NEDELJSKEM POPOLDNEVU, KO NEKJE OB REKI ŽULITE SVOJE ČEVAPČIČE, NAD GLAVO ZAČNE HRUPNO BRNETI, JE TO VERJETNO ŽANIN OČE. S HELIKOPTERJEM IŠČE KAKEGA POBEGLEGA KAZNJENCA. ALI PA HITI PO NOVOROJENČKA V INKUBATORJU, DA GA BO PREPELJAL DO KLINIČNEGA CENTRA.

ALEŠ STRGAR – PILOT

Koliko časa se že ukvarjaš z letenjem?

Z letenjem se ukvarjam že 20 let.

Kako postaneš pilot?

Da postaneš pilot, obstaja več načinov. Poleg veselja do letenja in primerne zdravstvene stanja je potrebno dokončati Fakulteto za strojništvo in uspešno opraviti šolanje za poklicnega pilota na letalu ali helikopterju.

Kje si se učil leteti?

Leteti sem se učil na letališču Brnik, v letalski šoli Adrie Airways, na enomotornem dvosedežnem letalu.

Kakšen je bil tvoj prvi polet s helikopterjem?

Prvi polet je bil na območju letališča Brnik in v okolici. Videl sem letališče, Krvavec, Kranj z okolico, Gorenjsko ... Bilo je zanimivo, ker je svet iz zraka lepši.

Kje si zaposlen?

Zaposlen sem v Letalski policijski enoti (LPE) na letališču Brnik.

Ti je služba všeč?

Da. Letenje je delo, ki ga zelo rad opravljam. Všeč mi je zato, ker je kombinacija individualnega in skupinskega dela. Skoraj vsak dan se dogaja kaj novega in zanimivega.

Kakšno delo opravljaš?

V Letalski policijski enoti sem pomočnik vodje oddelka pilotov. Poleg organizacijskega dela opravljam vse naloge, ki jih opravljamo v LPE.

Kakšne so te naloge?

Naloge se delijo na štiri skupine. **Opravljamo policijske, humanitarne in komercialne naloge** ter šolanje pilotov.

Jih lahko malo opišeš?

Policijske naloge so, da s helikopterji nadziramo promet, državno mejo, snemamo iz zraka, iščemo pogrešane osebe, storilce kaznivih dejanj, prevažamo druge uslužbence policije in jih na različne načine izkrcamo.

Med humanitarne naloge spada reševanje v gorah, helikopterska nujna medicinska pomoč, prevozi bolnikov in ponesrečencev, prevoz novorojenčkov v inkubatorjih.

Med komercialne naloge sodijo prenos tovora s helikopterjem, prevoz potnikov, snemanje iz zraka.

Šolanje pilotov: osnovno šolanje pilotov, prešolanje pilotov na različne tipe helikopterjev, šolanje pilotov za instrumentalno letenje.

Kako poteka let z dojenčki v inkubatorju?

Najprej nas zdravniška ekipa pokliče po telefonu, da je potrebno iti v eno izmed bolnišnic z inkubatorjem po dojenčka. Posadka helikopterja takoj začne s pripravami na let. Potrebno je preveriti vremenske razmere na poti in kontrolirati letenje najaviti let. Po pregledu helikopterja čim prej vzletimo proti Ljubljani, kjer v helikopter vkrcaimo zdravniško ekipo in inkubator ter odletimo proti bolnišnici, ki potrebuje pomoč. Po pristanku pri tej bolnišnici ugasnemo motorje helikopterja, zdravniška ekipa pa odhiti po dojenčka in ga pripravi za transport v inkubatorju. Ko se zdravniška ekipa z inkubatorjem vrne, se vkrcajo v helikopter in čim hitreje odletimo proti Ljubljani, kjer dojenčka prevzamejo v oskrbo v bolnici. Mi pa se vrnemo na letališče.

Kakšne neumnosti voznikov vidiš, ko spremljaš promet iz zraka?

Nekateri vozniki so zelo nedisciplinirani. Iz zraka se dobro vidi, kako vijugajo po cesti, prehitevajo v škarje, prehitevajo čez polno črto ... Vidi pa se, kako nedisciplinirani so tudi ob zastojih (vožnja po odstavnem pasu, vozniki stopajo iz avtomobilov ...).

Katere naloge najraje opravljaš?

Zelo zanimive so policijske naloge, predvsem nadzor državne meje, ker poteka po zelo razgibanih in lepih področjih Slovenije. Zelo zanimivo in zahtevno je letenje v gorah. Največje pa je zadovoljstvo ob uspešni pomoči pri prevozu dojenčkov v inkubatorju. Zelo rad tudi šolam mlajše kolege pilote.

Ali imate kdaj kakšne sitnosti zaradi hrupa?

Ja, včasih se kakšen od prebivalcev pritoži zaradi hrupa, ki ga povzroča helikopter, vendar pa hrupa ne povzročamo namerno. Velikokrat moramo namreč pristajati na raznih območjih zaradi različnih nalog, ki jih opravljamo.

Žana Strgar, 8. c

**AHA, SE VOZITE NA MOTORJU BREZ ČELADE?
SE NIKOLI NE PRIVEŽETE V AVTU IN OČETU
MED VOŽNJO DRŽITE PIVO, MEDTEM KO ON
SESTAVLJA SMS NA MOBITELU?! ZA VAMI BO Z
VKLJUČENO SIRENO PRIBRZEL EVIN IN
ANŽETOV OČE!**

SANDI KOVAČ – POLICIST

Kaj te je prepričalo, da si se odločil za ta poklic?

Raznolikost dela ter veselje do prometa, saj so mi že od mladih nog všeč motorna vozila.

Kaj je po tvojem mnenju pomembnost tega poklica?

Nudjenje pomoči državljanom ter izobraževanje in preprečevanje kriminalnih dejanj in ostalih prekrškov. Navsezadnje pa tudi zaradi izločitve in prevzgoje najhujših storilcev.

Kakšni so odzivi ljudi, ki jih ustaviš zaradi prekrška?

Različni; nekateri so prijazni, drugi pa osorni in odbijajoči. Tisti, ki se svojega prekrška zavedajo in ga obžalujejo, izrečeno opozorilo ali globo sprejmejo. Osorni oz. nesramni pa te na vse pretege trudijo prepričati, da prekrška niso napravili, in izdane globe nočejo plačati.

Kakšne so izjave vinjenih oseb?

Eni odkrito povedo, da so spili preveč, drugi pa trdijo, da so spili samo kakšno pivo.

Ali si že kdaj varoval pomembno osebo?

Neposredno nisem varoval nobena znane osebe, sem pa sodeloval pri zavarovanju pomembnih oseb, kot sta Bush in Putin, ter visokih predstavnikov oz. predsednikov na Brdu.

Kako se varuje pomembno osebo?

Najprej je potrebno ugotoviti stopnjo tveganja obiska oz. varovanja. Nato je potrebno izdelati podroben načrt potovanja oz. premikanja varovane osebe. Potrebno je tudi sestaviti načrt varovanja kraja bivanja varovane osebe ter še veliko drugih načrtov.

Te pri tvojem delu kaj prizadene?

Hude prometne nesreče in s tem družinske tragedije, kot na primer smrt staršev otrok, ki so preživeli nesrečo. Predvsem pa poškodbe in smrt otrok.

Kako se je voziti v dežju in snegu z motorjem?

Treba je biti zelo pazljiv. Vsako leto se pred začetkom motoristične sezone temeljito pripravimo na dobre in slabe razmere na cestah. Samo s tem treningom ter pametno in preudarno vožnjo preživimo na cesti.

Anže Kovač, 8. c

NEKATERI OTROCI SE RODIJO MALO DRUGAČNI; PREŠERNOVCI ZANJE VČASIH PRAVIJO, DA SO TO »TAKI ZA NA HELENCO«. MOGOČE KAK POGUMNEŽ PRISTAVI ŠE KAJ ALI PA TAKEGA OTROKA OBMETAVA Z ŽALJIVKAMI.

POLONINO MAMI BI TO ZAGOTOVO ZABOLELO, SAJ SE KOT PROFESORICA DEFEKTOLOGIJE UKVARJA Z NJIMI IN VE, KAKO ČUDOVITI OTROCI SO TO.

MOJCA ZABRET – PROFESORICA DEFEKTOLOGIJE

Kje si zaposlena?

Zaposlena sem v vrtcu, in sicer v razvojnem oddelku vodim skupino predšolskih otrok in jim pomagam pri njihovem razvoju. V vrtcu je sicer pet skupin, z njimi pa delajo specialni pedagogi, logoped in fizioterapevt.

Kakšni otroci sploh hodijo v ta vrtec?

K nam prihajajo otroci, ki imajo težave v razvoju in bi bili težko v redni skupini, saj so le-te prevelike; v naših je le po šest otrok. Večinoma imajo ti otroci več motenj hkrati: motnje v gibanju, mišljenju, zaznavanju, sporazumevanju, čustvovanju.

Zakaj ti otroci ne morejo obiskovati navadnega vrtca?

Predvsem zaradi preštevilnih skupin – veliko naših otrok potrebuje pomoč ne smo pri učenju večšin, temveč tudi pri hranjenju, oblačenju ..., pri vseh ostalih osnovnih dejavnostih, ki so pri normalno razvitem otroku nekaj običajnega. Pri naših otrocih pa so vsi procesi zelo okrnjeni, počasni in zahtevajo veliko napora.

Kaj delate, kako se dan teh otrok razlikuje od dneva otrok v običajnem vrtcu?

Naša osnovna dejavnost je seveda igra. Potrebujejo tudi posebne izkušnje, ki se dnevno ponavljajo, utrjujejo in nadgrajujejo in jih v rednih skupinah ne zasledimo.

Naši otroci imajo ravno tako kot vsi ljudje določene potrebe. Tako imamo tudi mi čas, ki je namenjen zajtrku in kosilu. Pogovarjamo se seveda tudi o takih temah kot vsi ostali predšolski otroci (letni časi, travnik, promet, domače živali ...).

Ali doživiš pri svojem delu stvari, ki jih sicer pri običajnih otrocih ne bi?

Da, veliko stvari je, ki jih pri običajnih otrocih spregledaš. Pri normalno razvitem otroku potekajo vse stvari tako lepo usklajeno. Lahko rečem, prelepo, da bi bilo lahko resnično. A tega dejstva se zaveš šele ob stiku z našimi otroki. Oni ti dajo drugačno predstavo o človeku. Lahko rečem, da so moji veliki učitelji v iskrenosti, pristnosti, ljubezni, skromnosti ... Zelo hitro ugotovijo, kdaj nas odrasle kaj skrbi, smo žalostni ...

Kaj čaka te otroke kasneje, ko zapustijo vrtec?

Nekateri gredo v redne šole, drugi pa se odločijo za specializirane zavode in šole s prilagojenim programom.

Se ti zdi, da vedo običajni otroci dovolj o svojih vrstnikih, ki so tako ali drugače prizadeti? Vedo, kako bi se obnašali v stiku z njimi?

Običajno otroci zelo malo razmišljajo o otrocih s posebnimi potrebami. To je seveda odvisno od osebnih izkušenj. Nekateri imajo doma ali v neposredni bližini otroka s posebnimi potrebami in zanje ta svet ni neznanka, ostali pa ob srečanju naše otroke najprej opazujejo in nato vprašajo, zakaj določen otrok na primer ne hodi, ne govori ... Želijo jim tudi pomagati. V vseh letih dela v vrtcu imam samo eno negativno izkušnjo, ko sta dva fanta prišla pred naš vrtec in se norčevala iz naših otrok.

Javna vzgoja Slovencev pa je še vedno naravnana na medsebojno delitev na »prave« in »napačne«. Naša dediščina so črnogledost, otožnost in malodušje ... Vendar je naša velika priložnost, da pridobimo bolj pozitiven pogled na življenje – in na tem področju lahko naredimo vsi zelo veliko ... Otroci s posebnimi potrebami so odlična priložnost za to.

Nekateri bi radi dosegli, da bi npr. tudi otroci z Downovim sindromom hodili v običajne šole, kaj ti meniš o tem?

Tak otrok ima posebne zahteve, možnosti, ki jih lahko uresničuje in izraža v zanj kar najbolj prilagojenem okolju. Če je to okolje prezahtevno, bo otrok lahko odpovedal tudi na drugih področjih (npr. čustvenem – slaba samopodoba). O vsem tem bi morali razmišljati, ko želimo otroka vpisati v običajno šolo.

Vesela sem, da so se vrata običajne šole odprla tudi za otroke s posebnimi potrebami. A naj tudi pri tej odločitvi prevladuje zdrav razum in veliko razumevanje otroka. Odrasli smo v odnosu do otroka namreč egocentrični in še vedno sebe jemljemo kot izhodišče. Zato dostikrat otroka ne razumemo in za vsako ceno želimo imeti uspešnega otroka, ki se ne bi v ničemer razlikoval od drugih ...

Imaš kakšno idejo, kako bi se lahko bolje spoznali z otroki s posebnimi potrebami?

Veliko možnosti imamo za sodelovanje na področjih, kjer so naši otroci bolj »doma«. Lahko bi pripravili skupne projekte, kjer bi sodelovali tako »vaši« kot »naši« otroci (npr. skupna praznovanja, tabori, skupne akcije ...).

HJA, OKOLI LETOŠNJE PESMI, KI SE JE UVRSTILA NA EUROSONG, SE JE KAR BLISKALO. ENI BI KALAMARE DOSTI RAJE VIDELI NA KROŽNIKU KOT NA ODRU, DRUGIM PA JE NJIHOVO KALAMARJENJE V NARODNIH NOŠAH VŠEČ. KAJ PA MENIJO NAŠI UČENCI?

EUROSONG 2010

Ko je bila na sporedu Ema, sem hitro prekllopila na drug program, saj ne maram tovrstne slovenske scene. In zdaj mi je res žal, saj bi se z veseljem nasmejela zmagovalcem, Ansamblu Roka Žlindre in Kalamarom.

Naslov zmagovalne skladbe je Narodnozabavni rock, ki te na začetku pritegne, nato pa vidiš, da se za naslovom ne skriva nič globljega. Melodija, ki se stalno ponavlja, mi je sicer hitro šla v ušesa, a sem se je že po dveh poslušanjih naveličala. V pesmi tudi niso izražene vokalne spretnosti, kar pa je zame nesprejemljivo. Za Eurosong niti ne, saj je tam važno, da narediš šov z oblekami, s plesom in z vsem drugim bolj kot pa s petjem.

To, da so zmagovalci, zame sicer ni tako veliko presenečenje, saj vem da je v Sloveniji priljubljena narodnozabavna glasba. No ja, priljubljena je pri starejših, pri mlajših ne toliko. Kljub vsemu pa bom kot zavedna Slovenka navijala zanje in upala, da bodo pripravili čim boljšo predstavo in se uvrstili čim višje.

Ajda Galič, 8. c

Sama sicer nisem oboževalka narodnozabavne glasbe, a vseeno podpiram pesem, izbrano na Emi, saj po dolgem času z njo spet predstavljamo Slovenijo. Narodnozabavni rock je mešanica narodnozabavne glasbe in slovenskega rocka, saj smo Slovenci po tem najbolj znani. Po tujini odmevajo Avsenikove uspešnice, v Sloveniji pa blestijo Big Foot Mama, Siddharta, Šank rock in podobni.

Bodimo realni, v zadnjih letih naše pesmi na Eurosongu niso bile ravno uspešnice. Na primer: lanskoletni zmagovalci Eme (Quartissimo), ki so sicer vsi zelo priznani glasbeniki, s pevko vred, so bili bolj instrumentalna kot vokalna skupina, na Eurosongu pa se išče najboljšo popevko in ne instrumentalne zasedbe.

Pa se vrnimo nazaj k letošnji »izbranki«. Večina mladih se zgraža, na facebooku se ustvarjajo proti-skupine ipd, čeprav je pesem od ljudi, ki se na to spoznajo, dobila pozitivne kritike. Sicer pa sem prepričana, da so starši, stari starši, tete, strici in drugi sorodniki najstnikov, ki se zgražajo nad to pesmijo in jo javno ponižujejo, glasovali zanjo in držali pesti, da bo čim višje uvrščena!

Po mojem mnenju se nam finale na Norveškem ne izmuzne iz rok, zato lahko rečem samo še: GO SLOVENIJA!

Maja Tepina, 8. b

TABRIHTNI MICKA IN KATRCA

Nedolgo nazaj, ko je sosedova krastača izvalila kačje jajce, je Katrca živela v večji koči blizu roba gozda. Pridružila se ji je tudi Micka Zafošnik. Bili sta butasti kot Butalci, morda pa še bolj. Nekega dne je Micka prišla s potepa po gozdu domov.

"Hojla, Katrca!" je zaklicala. "Ujela sem tri zajce. Dva sta mi pobegnila, tretji pa ušel," je še dodala.

Katrca se je "prikidala" iz dnevne sobe: "Ne paše mi fast food. Zajci so prehitri, še posebej pobegli."

"Drugi zajec ima zlomljeno taco. Bil je počasnejši," je protestirala Micka.

"Vseeno. Raje bi solato s hitrimi zajci na žaru."

"V redu. Imaš oglje za žar?" je vprašala Micka.

"Ja, glej, v zamrzovalniku je. Ne sme mu biti vroče, a veš," je povedala Katrca.

Čez čas se je lepo pakiran zajec iz Mercatorja (ugotovili sta, da je pobegli zajec pobegnil) že pekel na žaru iz Obija.

"Tačas, ko se zajec peče, pojdiva v mesto!" je predlagala Katrca.

"Super ideja!" se je strinjala Micka.

Katrca je sedla v katrco in odpeljali sta se. Odvijugali sta mimo napisa PREPOVEDANO ZA VSA VOZILA, potem čez piktogram, na katerem je bil prečrtan človeček, in parkirali pred neko tovarno z napisom PARKIRANJE PREPOVEDANO. Vstopili sta skozi vrata, na katerih je pisalo VSTOP DOVOLJEN LE POOBLAŠČENIM DELAVCEM. Odpravili sta se čez neki prehod (ZAKLONIŠČE – ne vstopaj!) in končno prišli pred trgovino Lg Electronics.

"Uau, glej! Katrca, hej! Glej, Lg trgovina!" je zaklicala Micka.

"Ja, če znaš brati, piše, da je zaprto zaradi nove krokodilje gripe H2N3!" je malo bolj grdo odgovorila Katrca.

"Škoda. Pa ravno sem hotela kupiti novo plazmo. Stara je že zelo stara. Že pet dni jo imava!"

Odšli sta naprej po ulici do kina.

"Micka, jaz mislim, da ti misliš tisto, kar jaz mislim!" je rekla Katrca.

"Kaj pa je to?" je bila radovedna Micka.

"Ja, film greva gledat! A ni to jasno?"

Pogledali sta si film Opice v Afriki.

"Ah, film me je čisto prevzel. Zdaj se počutim, kot bi imela sestre v daljni Afriki!" je vneto nakladala Micka.

Katrca se je pa le nasmehnila. A še to je naredila tako, da bi v trenutku podrla vse rekorde in bi nemudoma prejela nagrado za najslabši nasmešek desetletja.

Domov sta se odpravili po isti poti. Na sredi poti sta naleteli na meglo, ki je bila celo gostejša od tiste na Sorškem polju. Povsem razumljivo je, da so jima tačas ukradli avto, pa čeprav sta bili v njem. Tako sta morali do doma pešačiti. Seveda se jima je zajec zažgal.

"Jejhata! Zdaj bova pa morali žvečiti hobotnice iz Müllerja z rokom 11. 5. 1990!" je jamrala Katrca.

"Ampak dobra plat tega je, da imava živalsko oglje," jo je tolažila Micka.

Pojedli sta hobotnice, katerih rok je pretekel pred dvajsetimi leti. A vse ima svoje posledice. Zatem ste še pol ure objemali stranišče. Po praznjenju notranjih organov sta prišli v dnevno sobo obe zeleni.

"Ugh. A veš, da je Lojzka iz Velenja dobila moža," je poročala Micka.

"Super. Vsaj ne bo več našega mesta motila s plakati IŠČEM MOŽA," je odgovorila Katrca.

Po kakšnem mesecu sta dobili na dom sod piva s pismom: Prosim, ne popijta ga preveč.

Zato sta ga prodali, denar pa zapravili za pivo iz Lidla. Še en dokaz, kako sta butasti.

ŠOLA SE ROLA

Včeraj je bil običajen dan, danes bo katastrofa. Zgodilo se je, kar smo najmanj pričakovali. Učitelji se menjajo!

1. ura

angleščina: Brad Pitt

2. ura

slovenščina: po starem – naša razredničarka

3. ura

tehnika: moj ata

4. ura

računalništvo: La Toya

5. ura

matematika: Borut Pahor

Vsi so mislili, da bo dolgočasno, a sama sem vedela, da bo prav zabavno.

Pri angleščini je bila prava dogodivščina. BRAD PITT nam je pripovedoval o svojih filmih. Super! Punce smo kar umirale.

Ko smo stopili iz razreda, nas je varnostnica skoraj zbila s svojo patrio. Nova varnostnica – LJUBICA JELUŠIČ. Po hodniku divja z oklepnim vozilom in se dere: »MEK MEK, BRUUUM, RATA TA TA!« Utrgalo se ji je.

No, zdaj pa k slovenščini. Bilo je zabavno, saj je učiteljica rekla: »Moja makina tako šiba, da se kar kadi!« Vsi smo se režali, ker vemo, s kakšno koreto se vozi.

»Ej, Eva, kaj bomo delali danes pri tehniki?« me je vprašala Duša. Jaz pa sem ji odgovorila: »Lesen avto.«

Pri tehniki smo izdelovali čudovit lesen avto, dve uri sta na žalost minili prehitro. Ampak naslednje ure sem se pa kar bala. Na sporedu je bila LA TOYA. Preden smo izstopili iz tehnike, smo pogledali levo in desno, kajti Ljubica Jelusič je še vedno delala. Na srečo smo varno prišli do učilnice računalništva.

Fantje so bili osupli in navdušeni (najbolj pa Martin), puncam pa je bila smotana. La Toya še tega ni vedela, kdaj se ura sploh konča, je pa povedala, kam jo pelje Artur na poročno potovanje. Itak smo celo uro samo igrice nabijali.

Nato pa MATEMATIKA, groza od groze! V matematičnem razredu nas je že čakal BORUT PAHOR.

Ko smo bili vsi že notri, se je zadržal: »Sedite!« Posedli smo se in čakali. Gledal nas je z ubijalskim pogledom. Martin se je opogumil in dvignil roko. Pahor ga je pogledal in jezno vprašal: »Kaj?!« Martin je boječe odgovoril: »Brez naloge sem.« Pahor je zatulil nazaj: »SO WHAT!« Martin je le začudeno pogledal in se usedel. No, kmalu zatem se je ura končala, jiiiiiiiiihaaaaa!

Eva Kovač, 6. c

JAVNO ASTRONOMSKO OPAZOVANJE

Mesec april v letošnjem letu je bil zaznamovan kot mednarodni mesec astronomije. Namen tega meseca je bil širiti astronomijo med širšo javnost in ljudem omogočiti pogled skozi teleskop. Ker pri izbirnem predmetu astronomija zadevo obvladamo, smo se odločili to znanje deliti tudi z drugimi.

V soboto, 17. 4. 2010, je bilo oblačno popoldne, zato smo že mislili, da opazovanje ne bo uspešno. Proti večeru se je končno začelo jasni, in ko smo ob osmih prišli pred šolo, je bilo nebo kot pomito. Pripravili smo vse potrebno za astronomski večer in kmalu so začeli prihajati radovedni ljudje. Hišnik Bine in Matej Granula sta pripravila teleskopa in ju usmerila vsakega v svojo smer. Matej na Luno, hišnik pa na Saturn. Ostali smo pripravili računalnike, na katerih smo zagnali program Stellarium, s katerim smo predstavljali ozvezdja, na enem od računalnikov pa so se ves čas vrteli filmi o planetih našega osončja.

Skozi teleskop smo obiskovalcem pokazali tudi Venero in Mars. Naučili smo jih poiskati zvezdo Severnico, in sicer tako, da najprej poiščeš Veliki voz, odmeriš razdaljo zadnjih dveh zvezd v vozu, jo 5-krat podaljšaš navzgor in prideš do Severnice. To se je ljudem zdelo zelo zanimivo in uporabno. Na nebu smo poiskali tudi Mali voz, Dvojčka, Leva in Kasiopejo, pri čemer nam je v številni množici z razlago na pomoč priskočil priznani slovenski astronom, profesor Marijan Prosen, ki se je z veseljem odzval vabilu na naše srečanje.

Vsi navzoči pa so bili najbolj navdušeni nad Iridijevim bliskom. Malo pred deveto smo namreč pogled vseh preusmerili na vzhodni del neba in vsi so napeto čakali, kaj se bo zgodilo. In se je. Zagledali smo drobno, komaj vidno lučko, ki je drsela po nebu, postajala vse svetlejša, močno zasvetila in potem počasi začela ugašati, dokler ni povsem izginila. Blisk je imel svetilnost 8, kar pomeni, da je bil najsvetlejši svoje vrste. Ljudi je zares navdušil, zato so ga nagradili z aplavzom. Seveda smo jim razložili, da to ni bil NLP, ampak satelit s položčenimi antenami, ki nam, po domače, 'pošlje zajčka', ko ga osvetli sonce.

Po naših ocenah se je na šolskem igrišču zvrstilo okoli 80 do 100 ljudi vseh generacij. Videti so bili zadovoljni in navdušeni, zato mislimo, da smo zelo uspešno opravili prvo javno opazovanje. In ker smo nad njihovim odzivom navdušeni tudi mi, zagotovo ne zadnje.

Domen Kavaš, 9. c (s pomočjo Zvezdice Zaspanke)

MATEJ GRANULA KOPERNIK ☺

Na šoli imamo nekoga, ki je res čisto za Luno. No, takih je sicer cel kup, boste rekli – ampak Matej je še za Merkur, pa za Venero, pa Saturn, pa ... Še med poukom se mu prikazujejo pred očmi in opazuje njihovo lepoto, premišljuje o kometih in črnih luknjah, tako da včasih zgreši lepoto popisane table in zapisovanje značilnosti prehranjevanja ameb, vrst stavčnih členov, bitke za Stalingrad ... Fejst fant!

Kdaj si se začel ukvarjati z astronomijo?

Kadar sem na TV videl kakšno oddajo o vesolju ali kje kaj prebral, se mi je vedno zdelo zanimivo. Ko je bilo konec petega razreda potrebno izbrati izbirne predmete, sem se takoj odločil za astronomijo.

In potem si 'padu not'?

Tako nekako.

Učiteljica je verjetno takoj opazila tvoj talent?

Niti ne. Prvo leto sem samo pridno poslušal. Zdaj pa tudi jaz že kakšno stvar razložim. In pomagam pri izvedbi večernih opazovanj.

Imaš svoj teleskop?

Imam. Najprej sem imel manjši teleskop, ki je bil za začetna opazovanja sicer primeren, vendar sem želel videti več, zato sem ga prodal, prihranil nekaj denarja in kupil teleskop, ki ga imam sedaj. Gre za reflektor (zrcalni teleskop) newtonovega tipa s premerom cevi 15 cm. Enak teleskop imamo tudi v šoli.

Kaj lahko opazuješ z njim?

Luno, planete, kopice, meglice, galaksije, kar dosti se da videti.

Najraje opazujem objekte, ki do od nas zelo oddaljeni (kopice, meglice, galaksije ...).

Kje nabiraš astronomsko

znanje? Samo šola je verjetno premalo?

Drži. Če te zanima astronomija, pač prebereš, kar ti pride pod roke, in si zapomniš. Veliko berem tudi preko interneta. Zelo zanimive strani so www.spaceweather.com, kjer najdeš dnevno sveže astronomske novice in namige za opazovanja, spletna stran Nase www.nasa.gov, na www.heavens-above.com pogledam, kdaj se bo videl kakšen iridijev blisk in kdaj bo mimo priletela vesoljska postaja, pri načrtovanju opazovanja je zelo uporaben program Stellarium, najde pa se še marsikaj drugega.

Svoje znanje sem šel lani poglobljat na MART (Astronomski mladinski raziskovalni tabor). Opazovati vesolje v družbi drugih ljubiteljev astronomije je bilo res super in letos grem spet.

Kje sicer izvajaš opazovanja?

Grem ven na polje. Pogoji niso ravno najboljši, pozna se svetlobna onesnaženost Kranja. Za vikend me včasih mami odpelje na Pokljuko. To pa je nekaj povsem drugega.

Kako tvoja družina gleda na tvoj hobi?

Doma me podpirajo, odpeljejo mene in teleskop na teren in potem tudi z zanimanjem pogledajo skozi teleskop.

Kaj pa sošolci, prijatelji? Si koga navdušil za astronomijo?

Vedo, da se ukvarjam z astronomijo, a jih to ne zanima prav dosti. Morda sem navdušil le enega.

Kašni so tvoji astronomski načrti?

Kratkoročno me zelo zanima astrofotografija, delal bom v tej smeri.

Pa dolgoročno? Se mogoče vidiš na vesoljski postaji kot naša astronautka Sunita Williams?

Nimam želje postati astronaut. Na vesoljsko postajo pa bi bilo vseeno zanimivo iti.

In še vprašanje za konec. Zakaj ravno astronomija?

Ker je o vesolju še toliko neodkritega in neznanega ... In zaradi lepote nočnega neba.

SREČALI SMO SE S SUNITO WILLIAMS – ČISTO PRAVO ASTRONAVTKO, PA ŠE SLOVENKO PO VRHU

Septembra je Slovenijo obiskala Sunita Williams, ameriška astronautka slovenskega (gorenjskega!) in indijskega rodu, ki je predlani na mednarodni vesoljski postaji preživel 195 dni, kar je rekord bivanja v vesolju za ženske.

V Sloveniji je obiskala rojstno vas svojih prednikov, Leše pri Tržiču, bila pa je tudi gostja Festivala znanosti v Cankarjevem domu, kamor smo jo šli poslušat tudi mi.

V prijetnem vzdušju je na zelo zanimiv in sproščen način predstavila svojo življenjsko pot, ki jo je pripeljala do poklica astronautke, predvsem pa smo iz prve roke lahko izvedeli, kako poteka vsakdanje življenje v breztežnostnem stanju in kakšno delo na mednarodni vesoljski postaji je opravljala. Njeno pripovedovanje so podkrepili tudi posnetki njenega bivanja v vesolju. Poleg Sunita Williams je bil gost srečanja tudi prof. dr. Dušan Petrač, še en Gorenjec, ki je že več kot 30 let strokovnjak v NASI.

In kaj nam je najbolj ostalo v spominu?

Ker je zaradi tehničnih težav morala neprostoovoljno podaljšati svoje bivanje v vesolju, se ni mogla udeležiti bostonskega maratona, zato ga je pretekla kar na vesoljski postaji (privezana na fitnes napravo za tek). Veliko je povedala o svojem življenju in o svojem potovanju v vesolje in opisala svoje občutke pri tem. Najbolj mi je ostalo v spominu to, da je njena babica Slovenka, oče pa iz Indije. Bilo je zelo zanimivo. Srečanje mi bo ostalo v spominu za celo življenje. (Patrik, 8. a)

Najbolj zanimivo je bilo videti, kako na vesoljski postaji v breztežnostnem stanju jejo, pijejo in spi. (Andrej, 8. c)

Pri Sunita Williams in dr. Petraču mi je bilo najbolj všeč, da sta oba zelo preprosta človeka. (Domen, 9. c)

Za popotnico na vesoljsko postajo ji je mama dala kranjsko klobaso. Ne glede na svoj dosežek Sunita ni prav nič vzvišena. (Aljaž, 8. c)

Zanimivo je, kako iz vesolja na Zemljo gledaš zgolj kot na planet in ne na kraj, kjer hodiš v trgovino, sprehajaš psa ali voziš avto in obtičiš v prometnem zamašku. (Eva, 9. c)

S Tadejem sva ob koncu predavanja stopila do Sunita in z njo na kratko poklepetala o ... Dej, Tadej, ti povej ☺ (Matej, 9. b)

OK. Many would find the question I asked Sunita a bit strange; I asked: 'When in space, do you feel your bones moving in your body?' She made a bit of a laugh and then she said 'No.' But she also said that the feeling is strange when you're in space. I know it was a strange question, but hey, if you don't ask, you don't know. ☺ (Tadej, 9. a)

UČITELJICO SMO IZSTRELILI V VESOLJE

Vedno je bila stroga. Vedno. Od učencev je zahtevala nemogoče: redno pisanje domačih nalog, tišino med poukom, popolno znanje, pravice za otroke v Afriki in neskončno prepisovanje za klepetalce. Ja, taka je bila razredničarka 6. c, Bunja Jezerček.

Nekega dne so se fantje na večeju zmenili, da je nujno treba nekaj ukreniti. V reviji Science Illustrated so videli raketo – avion za vožnjo (tero)turistov v vesolje. To bi bila dobra rešitev. Vprašanje je le, kje dobiti denar – 50 000\$!!!

Po končanem pouku so se odpravili domov. Na cesti so videli limuzino in nekaj črnega jim je padlo pred noge. Denarnica, polna kartic (brez gesel) in čekov! Kakšna sreča! Kar tako se ti zvali pod noge pravo malo bogastvo. Pravzaprav veliko – v denarnici je bilo natanko 70 000\$! Za znoret! Vse težave so bile v hipu pozabljene, načrt pa v trenutku izvedljiv. Učiteljica bo šla v vesolje. Samo kako jo zvabiti v Sweden Air (vzlet je na Švedskem) in potem v raketo?

Zmenili so se, da ji pošljejo pismo v imenu Virgin Galactic (te raketne družbe). Pismu pa bo priložena brezplačna karta za v vesolje.

Vse je šlo kot po margarini. Učiteljica, ki že itak rada potuje, je nasedla ko barka. Ni vedela, da je sredin polet v vesolje brez pilota in vrnitve. Pardon – vrne se lahko le, če se izstreli dva kilometra pred vstopom v vesolje. Tega ni vedela. Fantje so si meli roke. Končno bo vladala anarhija.

Končno »dan D« Učiteljica je sedela v avionu družbe Sweden Air in nekaj ur kasneje že v raketi. Virgin Galactic Spaceship Two.

»Kaunt Daun! Ten! Najn! Ejt! ... Tri! Tu! Uan! TEJKOF! Vi hev liftof!«

se je slišalo po vesoljskem centru.

Motorji so zahrumeli, zemlja se je zatresla, pokadilo se je in učiteljico Bunjo je pod G-silo skoraj spremenilo v mesno pašteto Kekec. Fantje iz 6. c, ki so vzlet spremljali iz varne razdalje – Slovenije, pa so se napihovali kot helijevi baloni.

Končno mir!

Raketa je že 40 kilometrov visoko. V njej pa se dogaja prava drama. Že nekaj časa utripajo rdeče luči, sedež zraven učiteljice je odneslo iz rakete, a njen je ostal pri miru. Zaroštal je. Ona pa se je brezskrbno peljala naprej v vesolje. Kljub alarmu.

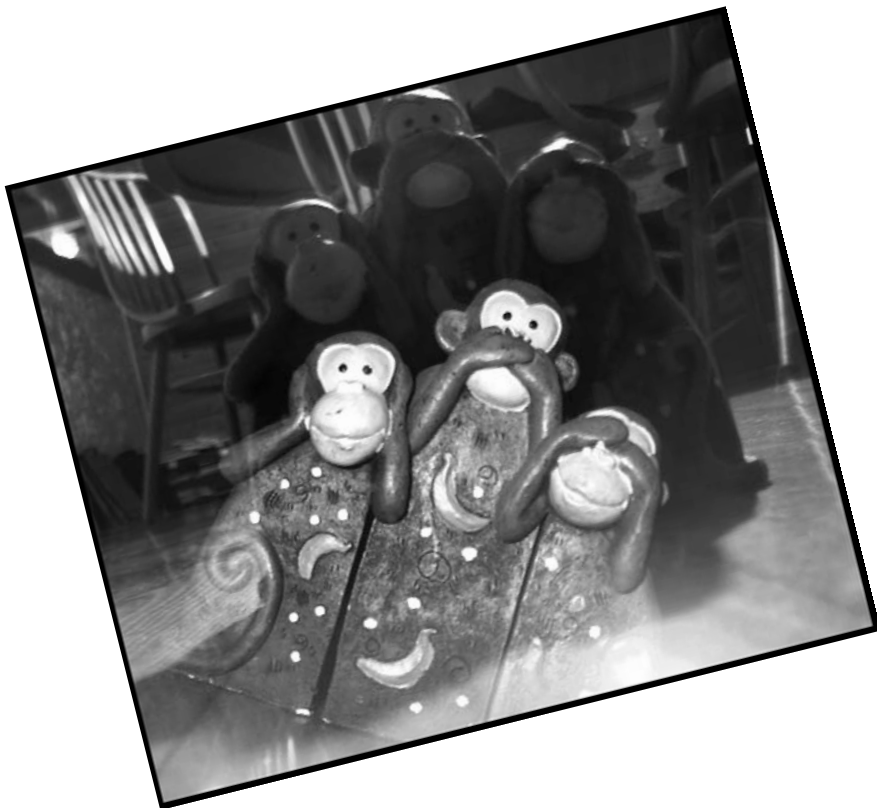
Po pol leta pa je na Zemljo, točneje v 6. c, priletelo zelo nenavadno pismo: na hrbtni strani dva propelerja in namesto znamke zvezdice in napis POŠTNINA PLAČANA NA PLANETU ZANZIBAR 84654131346146546. Še bolj nenavadna pa je bila vsebina (pozor – učiteljica še vedno piše grozljivo nečitljivo):

Zanzibar, 222. 14. 3111

Dragi učenci 6. c!

Pristala sem na planetu Zanzibar med malimi črnčki, ki so zelo cute. Imam se super in nič ne pogrešam nasilne Zemlje. Učim jih slovenščino – š in ž že znajo, a si jih je veliko zviło jezike. Ne bom se vrnila. Lep pozdrav (Akítula 'Ta)!

Bunja Jezerček

Naredili smo intervju z **znanim slavistom Markom Stabejem**. Odgovore nam je poslal kar po elektronski pošti.

Astrološko znamenje: dvojček

Hobiji: glasba (skladanje, igranje klaviatur in petje v bendu Melanholiki), kolesarstvo, fotografija

Najljubša država: Slovenija

Najljubši šolski predmet v osnovni šoli: če se prav spomnim, fizika

Najljubše narečje: ljubljansko

Najljubša slovenska beseda: še

1. Kaj ste po poklicu?

Profesor slovenskega jezika na Filozofski fakulteti Univerze v Ljubljani.

2. Na kratko opišite svoj delovni dan.

Delovni dnevi so zelo različni, saj imam zelo različne obveznosti – od predavanj, seminarjev, sestankov in študija na fakulteti do raznih strokovnih predavanj in srečanj v drugih okoljih. Zadnje čase delovni dan traja od 8.30 do 15.30, kakšno stvar naredim tudi zvečer in ponoči, včasih pa so bili delovni kar celi dnevi. Ko pišem kako razpravo ali drugo besedilo, na uro sploh pozabim. Če grem na kak kongres ali simpozij v tujino, je delovnih več dni zapored od jutra do večera. Zelo se vlečejo dnevi, ko popravljam pisne izpite ali študente sprašujem na ustnih izpitih.

3. Kaj mislite o slovenščini mladih?

Kolikor je poznam, se mi zdi ... drugačna, kot je bila naša. Tako je tudi prav. Jezik mladih mora biti drugačen, mora izzivati, hitro se spreminja, vase jemlje najrazličnejše elemente od vsepovsod. Glede na to, da imajo mladi danes dostop do neskončnega morja informacij, je tudi njihov jezik odsev vsega tega. Dokler tako bogastvo ne omejuje ali celo preprečuje dobrega znanja knjižnega jezika pri učencih, je z jezikovnega stališča vse dobro in prav.

4. Kaj bi bilo potrebno narediti, da bi učenci raje brali?

Če bi to kdo zanesljivo vedel, bi se že zgodilo. Tako pa lahko ponovim samo preizkušen recept, ki deluje počasi: učenci morajo znati najti sebi primerna kakovostna besedila, ki jih bodo zanimala in vznemirjala z več plati, hkrati pa morajo imeti priložnost, da se o prebranem tudi pogovarjajo. Ne le tako, da odgovarjajo na vnaprej pripravljena učiteljičina vprašanja, temveč tako, da sami izpostavijo tisto, kar se jim zdi posebej napeto, lepo, izzivalno, protislovno ...

5. Zakaj je slovenščina težka za tujce?

Saj ni – vse več tujcev in tujk se je nauči tako zelo dobro, da jih sploh ne ločimo od domačih govorcev. Težava nastopi, če se slovenščina tujce uči narobe. To bi pomenilo, da jih najprej poskušamo naučiti vse sklanjatve, spregatve in druga pravila slovenščine, še preden sploh spregovorijo ali napišejo prvi stavek. Pri takem pristopu se prestrašijo in se jim slovenščina zameri. Če pa poskrbimo, da lahko že prvo uro rečejo in razumejo nekaj slovenskih izrazov in zvez, tudi če ne razumejo njihove slovnične zgradbe, jim ponavadi slovenščina steče in jo vzljubijo. Slovnico jim ob tem dajemo v smiselni malih odmerkih, tako kot kako dragoceno zdravilo.

6. Kaj ste še kot otrok želeli biti po poklicu?

Ne spomnim se prav zanesljivo ... Mikala me je glasba, nekaj časa sem si želel postati skladatelj, vendar sta me potem v poklic zvabila beseda in jezik.

Intervjuvala Eva Žumer, 7. b

MAKETA SVETIŠČA ZA VSE RELIGIJE (PROJEKT LOOR)

V projektu Živeti z našo religijo in s tujimi religijami smo letos dobili nalogo, da naredimo maketo svetišča. In to za vse štiri največje religije na svetu. Odločili smo se, da bo naše svetišče okroglo in bo tako ponazarjalo popolnost kroga, njegovo večnost ter ponavljanje – začetek je konec in konec je začetek ... Kot vsi veste, je tudi kralj Arthur imel okroglo viteško mizo, ki je ponazarjala enakost. Pa tudi naše Sonce je okroglo ...

Osnovna oblika objekta se ponovi tudi pri zvonikih oz. minareti. To ponazarja posebnost, ki ji rečemo fraktal (iz več enakih majhnih krogov nastane večji in tako naprej). Oblika kroga se ponavlja povsod – poti med cerkvami vodijo do vrta in okroglega vodnjaka na sredini. Simbolika vodnjaka temelji na zgodbi, da je vseeno, katero pot izbereš, da se odžejaš, cilj je isti. To se pokaže tudi pri verah, saj vse častijo neko nadnaravno silo, le na drugačen način. Enakost ver se kaže tudi v tem, da če bi zašel v drugi del cerkve, ki ni namenjen tvoji veri, bi to ugotovil šele pri oltarju, saj so si od zunaj vsi deli popolnoma podobni.

Objekt smo pobarvali belo, saj ta barva simbolizira čistost. Tudi vera nas »čisti«. Da se človek z vero dviguje in razsvetljuje, smo pokazali z obliko polkrogle, ki se od vhoda z vsakim korakom dviguje, kakor se človek dviguje in razsvetljuje z vero, ter z okni, ki smo jih postavili samo ob koncu vsake četrtnine krogle, da svetloba prihaja noter samo ob oltarju in je vsak naslednji vernikov korak svetlejši in bližji bogu. To bo dajalo neki učinek svetlosti cerkve.

Zvonik oz. vrh minareta, ki je ponovljena oblika svetišča in se ponavlja v neskončnost, je na prozornem valju, v katerem je dvigalo. Na ta način smo svetišče na zemlji prestavili še na nebo.

V to maketo je bilo vloženih kar nekaj ur dela nas učencev in tudi učiteljev. Mislim, da bo končen izdelek zelo dober, prav tako pa so mi všeč vse ideje, ki smo jih lahko izrazili s tem projektom. Načrt te makete je naredila naša mentorica Daša Lunder. Naredili smo polkroglo iz purpenu podobne snovi in jo obdelali, da je bila gladka. Razrezali smo jo na četrtnine in vse skaširali. Pomagali so tudi drugi učenci med likovno vzgojo. Poudarili smo robove in okna ter vrata. Iz ostalega materiala smo naredili glavo zvonika, stolpi pa so iz prosojnic. Večina stvari na vrtu je iz stiroporja. Drevesa smo pobarvali zeleno, prav tako tudi grmovje.

Dokončani projekt bomo poslali v Nemčijo, kamor bomo 6. 6. 2010 odpotovali tudi mi. Kraj se imenuje Moers. Tam bo razstava vseh svetišč, ki so jih delali tudi učenci drugih držav. Čeprav natančnega programa še ne vemo, bo naše tedensko bivanje v Nemčiji gotovo popestrjeno z najrazličnejšimi delavnicami. Vsi že komaj čakamo na odhod.

Klara Grašič, 9. a

Imeli smo srečo, da nas je obiskal **Tuder Thilakarathna**, Šrilančan, ki že od leta 2001 živi v Sloveniji. Poročen je s Slovenko, s katero ima petletnega sina Lana. Skupaj živijo v Podnartu. Z njim smo se pogovarjali o njegovi domovini Šrilanki in o njegovi veri – budizmu.

Rad nam je opisal svojo domovino Šrilanko, ki se uradno imenuje Demokratična socialistična republika Šrilanka. Njeno glavno mesto je Sri Jayawardenepura, komercialna prestolnica pa mesto Colombo.

Povedal nam je, da je tam angleščina v splošni rabi samo v vladi; dobrih govorcev angleščine je približno 10 odstotkov. Angleški jezik se na splošno govori povsod po Šrilanki. Drugače je uradni in narodni jezik singalščina, ki jo govori 74 % ljudi, nato pa prevladuje še tamilski jezik.

Zanimivo ga je bilo poslušati, ko je spregovoril v singalščini in na koncu povedal, da ima kar nekaj skupnega tudi s slovanskimi jeziki, vsaj kar se štetja tiče (ek – ena, deka – dva ...). Razložil nam je tudi, da je zelo pomembno, kako določene besede v singalščini

naglasimo, ker imajo z drugačnim naglasom popolnoma drug pomen.

Vprašali smo ga, kako se je navadil na slovenski jezik. Povedal je, da je obiskoval tečaj slovenščine na Filozofski fakulteti, kjer so ga v tem času kar dobro naučili našega jezika. Nikakor pa ni razumel, zakaj uporabljamo dvojino in množino in kako ju tvorimo. Pravi, da se je pridno učil in da je po predavanjih imel ogromno domače naloge, za katero je potreboval veliko časa.

Seveda nas je najbolj zanimala njegova vera. Povedal je, da je budist, ker je pač rojen v tem okolju, šele sedaj pa je začel o tem razmišljati in je budizem postal njegova filozofija življenja. Pravi, da se budizem od ostalih religij razlikuje, saj ne verjame v Stvarnika ali vseмогоčnega Boga, ki je odgovoren za vsa naša dejanja. Budizem v pravem smislu ni religija, čeprav ga ljudje pogosto tako pojmujejo, saj ni verovanja ali priznavanja višje nevidne avtoritete ali nadzorne sile, ampak se osredotoči le v čustva in z njimi povezano moralnost. Je moralna filozofija, ki si prizadeva za modrost in vedenje, pravične norme in zakone in za vse ostale dobrine in vrednote, povezane s tem. Budizem vodi k pridobitvi nirvane, ki prekine krog ponovnih rojstev oz. reinkarnacij. Sleherni budist si prizadeva, da bi dosegel to stanje v tem ali vsaj v naslednjem življenju.

Buda je največji človek, ki je kadar koli živel na tem našem svetu, s svojim brezmejnimi sočutjem in absolutno ljubečo dobroto izstopa v celotni človeški zgodovini in njegova doktrina še vedno stoji nad ostalimi. Pravi, da je vse, kar naredimo za časa svojega življenja, karma. In v življenju moramo delati dobro, da imamo dobro karmo. Če ne delamo dobro, dobimo slabo karmo in smo za to kaznovani. Pravi, da budizem zanika obstoj duše (ega), ker le-ta proizvaja škodljive misli, sebična poželenja, pohlep, navezanost, sovraštvo, zlonamernost, napuh, ponos, egoizem in druge nečastne, nečiste misli in s tem težave.

Buda je edini učitelj, ki ni nikdar trdil, da je prerok, utelešenje boga ali nadnaravno bitje, superiorno človeštvu. Bil je preprost in pristen mož, ki je svoje življenje v celoti posvetil svetosti, ko je dosegel nirvano. Buda je svoje učence učil, naj bodo sami sebi zavetje in naj nikoli ne iščejo zatočišča ali pomoči od kogar koli drugega. Učil, spodbujal in podpiral je vsakega posameznika k lastnemu razvoju, zagovarjal lastno emancipacijo, saj ima človek moč, da se osvobodi od vseh zemeljskih vezi s pomočjo osebnega truda in inteligence. Pravi, da se mi preveč obremenjujemo z materialnimi stvarmi, željami v nas, in da ne pustimo prostora duhovnim stvarim. Naše možgane moramo popolnoma razbremeniti nepotrebnih stvari, da bodo imeli prostor za razmišljanje o duhovnem svetu in dobrih dejanjih.

Ravno zato njihovi menihi ne smejo pripravljati hrane. Jedo lahko le tedaj, če jim ljudje kaj prinesejo. Jedo zgolj zato, da ohranjajo svoje življenje, ne zato, da bi v hrani tudi uživali.

Spraševali smo ga, kako je pri njih z zakramenti. Povedal nam je, da tega v budizmu ni in da tudi ne vidi smisla v takih dejanjih. V budizmu tudi ni molitev ne prošenj. Ko budisti v templjih nekaj podarjajo, za to ne pričakujejo ničesar. V templjih nikoli ne prosijo za pomoč, temveč se vedno opirajo na lastne moči, vse morajo zase narediti sami. Delati morajo dobra dela in biti predvsem pošten do sebe.

Se pa srečujejo v templjih, posebno ob polni luni, ker so prepričani, da je to čas za verske zadeve. Nihče jim ne predpiše kdaj. Vsak budist gre v tempelj vsaj 10-krat letno, in to tedaj, ko začuti željo. Vsak budist pa naj bi obiskal tempelj v Candyju, kjer je spravljen Budin zob. Praznujejo pa predvsem rojstvo in smrt Bude.

Sam se drži vseh naukov budizma, ki govorijo predvsem o brezčasnosti, trpljenju in duševnosti. Razmišljanje o veri prihaja pri njem iz notranjega nagiba, o tem lahko premišljuje kjer koli, glavno mu je, da sledi naukom in ostane pošten. Pravi, da so si v tem verjetno vse vere podobne.

Potem smo ga vprašali, kako vse to uresničuje v Sloveniji. Pravi, da s tem nima problemov, da sina nikoli ni tiščal v budizem, ko bo dovolj star, se bo sam odločal, h kateri veri bo pristopil. Doma pa praznujejo krščanske praznike, ker pač živijo v takem okolju. Pravi tudi, da je tradicija na Šrilanki, da je glavni v družini moški, ki skrbi za družino, matere pa so gospodinje, ki skrbijo za otroke, kuhanje, drva, vodo in vse ostale stvari. V Sloveniji je to drugače.

Učenci so ga spraševali tudi o hrani in povedal jim je, da je pri njih glavna začimba curry. In da so tipične jedi fižolov curry, zelenjavni curry, sam pa obožuje lečin curry. Na Šrilanki je tudi ogromno sadja: od banan, ananasa, manga, duriana, lesenega jabolka in drugih eksotičnih sadežev. Sam rad kuha in v okolici Kranja je imel že kar nekaj tečajev šrilanške kuhinje.

Na koncu nam je še povedal, da je rad v Sloveniji. Sem je prišel zaradi žene, ki jo je kot turistični vodnik spoznal na Šrilanki. Ko je prišel, se je moral najprej naučiti slovensko, potem je dobil službo na farmi, kjer je delal s kravami, nato je bil vodja proizvodnje v neki industriji plastike, sedaj pa uresničuje svoje želje in je ustanovil turistično agencijo, preko katere je že kar nekaj Slovencev popeljal v svojo čudovito deželo. V teh letih se mu je zgodilo samo enkrat, da je imel probleme zaradi svoje narodnosti. V nekem lokalu ga je član skupine skin head pozval, da lokal zapusti. Sicer mu je tukaj lepo, saj so Slovenci prijazen narod in so ga z veseljem sprejeli v svojo sredino.

Žal je ura prehitro naredila krog in posloviti smo se morali od čudovitega človeka, ki nam je približal budizem in Šrilanko na lep in zanimiv način

Pri pogovoru so sodelovali: Anja Klemenčič, Eva Žumer, Aljaž Rogl, Maja Grašič, Aljana Čehič, Metka Jordan, Ajda Galič

Zapisala: Suzana Geršak

TJAŠA VUGRIN, devetošolka

Iz te punce bo nov Arne Hodalič.

Arnika Hodalič? ☺

Veliko umetniških fotografij, ki krasijo tokratni KRIK, je rezultat njenega občutka za lepo, za podrobnosti ...

OBISK HIDROELEKTRARNE KOŠUTNIK V JELENDOLU PRI TRŽIČU

V petek, 9. aprila, smo v okviru novinarskega krožka obiskali hidroelektrarno Košutnik v Jelendolu pri Tržiču, ki je bila zgrajena leta 1993. Peljali smo se skozi lepo pokrajino ob reki Tržiška Bistrica. Pot je bila zanimiva, saj so bili naravni predori v zeleni pokrajini nekaj posebnega.

Ko smo prispeli do male hidroelektrarne, nas je tam sprejel **DUŠAN ŠKARABOT**, ki je projektiral mnogo hidroelektrarn v Sloveniji in po svetu, npr. v Ameriki, Kanadi, Afriki, na Novi Zelandiji ... Povedal nam je podatke o hidroelektrarni: moč turbine je 700 kW, kar zadostuje za oskrbo približno 1400 gospodinjstev, in nas povabil vanjo. V

hidroelektrarni je bilo hrupno, saj se po različnih ceveh voda spušča v dolino.

Po ogledu hidroelektrarne smo z g. Škarabotom naredili kratek intervju.

ASTROLOŠKO ZNAMENJE: devica

NAJ DRŽAVA: Slovenija

HOBIJI: letenje, smučanje, jadranje, alpinizem

NAJ ŠOLSKI PREDMET: strojništvo (na srednji šoli)

NAJ ŠPORT: smučanje

ŽIVLJENJSKI MOTO: Življenje je kratko, izkoristi ga!

NASVET MLADIM: Treba se je učiti, delati, kadar si prost, pa uživati!

Krik: Koliko časa že imate svojo HE?

Imam jo že 18 let; drugače pa imam podjetje in imam več HE po vsej Sloveniji.

Krik: Koliko HE ste že zgradili?

Približno 35. Na začetku sem bil zaposlen v podjetju, v katerem smo gradili HE po vsem svetu, od Amerike, Afrike ...

Krik: Koliko časa ste gradili eno HE?

Mala HE se gradi osem mesecev, velika HE pa več let (odvisno, npr. dve, pet, tudi deset let).

Krik: Katera je bila vaša prva HE?

Moja prva HE je bila v Splitu na reki Cetini, in sicer velika HE.

Krik: Kako ste prišli do te ideje?

Ja, nisem bil prvi, ki bi izumil HE, vendar me je to že od nekdaj navduševalo.

Krik: Kaj ste želeli postati kot otrok?

Mislil, da to, kar delam.

Krik: Katere sanje so se vam uresničile in katere ne?

VSE! (smeh)

Eva Žumer, 7. b

PRVČKI MODRUJEJO

KAJ BI STORILI, ČE BI ŠLI PO CESTI IN NA TLEH NAŠLI ČLOVEKA?

Rešila bi ga.
Rešilce bi poklicala.
Dal bi mu robček čez usta in pihnil noter.
Domov bi šla in bratca ali starše prosila za telefon.

KAJ NAREDIJO ZDRAVNIKI V TAKEM PRIMERU?

Dajo mu masko za dihanje.
Zakopljejo ga.
V škatlo ga dajo.

KDO SO TO UPOKOJENCI?

Tisti, ki so stari in imajo invalidski voziček.
Kdor nima več službe.
To so stari ljudje, ki so bolni, in tisti, ki ne slišijo.
To so starčki.

KAJ POČNEJO?

Ležijo, pijejo čaj.
Hranijo se, hranijo domače živali, nabirajo rože, gobe
in pa stiskajo kravje mleko.

ZAKAJ PIJEJO SAMO ČAJ?

Ker so stari in ne morejo piti soka, kakava ...

KDAJ BO KONEC SVETA – KAKO BO TO IZGLEDALO?

Ko bojo prišli na Zemljo trije marsovci in bojo vključili
bombo.
Ko se bo Sonce zvečalo in požrlo Merkur, Venero,
Zemljo ...
Ko bojo vsi umrli.
Ko bo nekaj padlo na tla.
Ko bo Zemlja stara 1000 milijard let.
Ko se bo Mount Everest zrušil na tla.

KAKŠNI SO VESOLJCI?

Zeleni, iz nevarne mase.
Imajo tri prste, so rjavi, hudobni, zlobni, imajo eno rit,
dolge kremplje, troje oči.
Imajo eno oko, so rumeni, veliki, imajo velike
kremplje in bazuke.

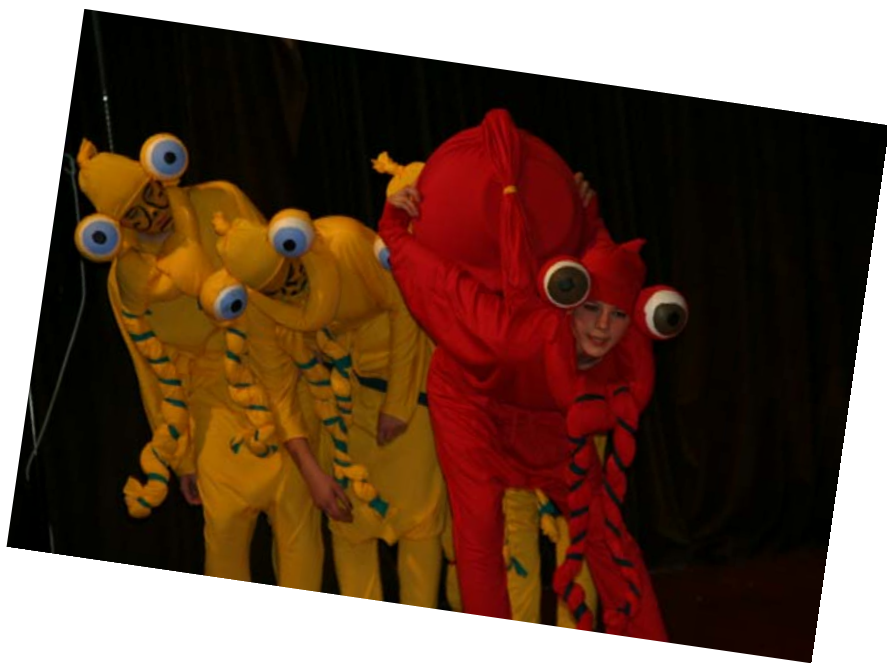
KAKO PRIDEJO NA ZEMLJO?

Z vesoljsko ladjo.

KAKŠNE SO TE VESOLJSKE LADJE?

Ogromne ladje z lučkami in laserskimi žarki.
Imajo anteno, so ovalne, gladke, imajo lučke ...
Okrog imajo okrogel obroč.

O GLEDALIŠKI PREDSTAVI DRUGAČNI

Saj že vsi poznate našo gledališko predstavo Drugačni? Mogoče jo poznate navzven, a gotovo ne veste, kako je to potekalo med nami – igralci. Vsakega igralca je učiteljica Vika najprej preizkusila, če ima dober glas, smisel za ples ... Svojo vlogo sem dobila, ker sem dobro zaplesala neko koreografijo in ker imam »miren« glas, kar se je potem izkazalo za napačno.

Najprej smo vadili samo besedilo, da smo se ga naučili na pamet. Učiteljica nam je svetovala, naj ga vsak večer ponovimo, da si ga bomo lažje zapomnili. Nato smo besedilo začeli uprizarjati na odru, gospa Škarabot nam je sestavila tudi koreografijo. Bili smo zelo na tesnem s časom in nismo vedeli, ali nam bo uspelo predstavo postaviti na oder do predvidenega datuma ali ne ...

Rabili smo samo še kostume in sceno. Zamisli za kostume in sceno sta prispevali gospa Lunder in gospa Vika. A kako jih narediti? To je bil problem. Zato smo poklicali šiviljo, da si je eno dopoldne vzela čas in nam sešila kostume. Pri tem smo ji seveda zavzeto pomagali, tako da smo se razporedili v skupine in je vsaka delala svoje (pri eni mizi smo rezali blago, pri drugi risali sceno, pri tretji barvali, nekateri so oblikovali rožo ...). Tako smo hitro končali.

Kmalu je nastopila prva predstava. TREMAAAAAA!!! Bili smo na koncu z živci. Mentorica nas je pomirila s svojimi metodami. Pred predstavo smo se usedli na rob odra in zaprli oči ter šli v mislih skozi predstavo. Včasih nam je povedala odlomek iz besedila in nadaljevali smo morali mi. Nato smo se šli »prenos energije« v krogu – energija se je

prenašala s stiski rok. Za konec smo z roko podrgnili ob roko in ko smo v dlaneh začutili toploto, smo šli z njimi preko obraza in navzdol. To smo nekajkrat ponovili, še dvakrat globoko vdihnili, nato pa nas je učiteljica »naspidirala« z besedami: »A smooo?« Pa vsi: »Jaaaaaa!!« Pa ona spet: »A greeemooo?« Vsi: »Greeeeeemooo!!!«

In prva predstava se je iztekla brez večjih težav. Ko smo predstavo nekajkrat ponovili v šoli, smo morali odigrati še v gledališču. Tam je bilo vse drugače: imeli smo svoje garderobe, v njih svoje ogledalo, televizijo, na odru pa avtomatsko premikanje zaves, reflektorje ... Prava ura slave! Na odru se je bilo tudi lažje gibati, ker je bil večji prostor in se nisi bal, da bi koga butnil ali pa padel iz odra. Čeprav je bilo veliko prednosti, pa je bilo Prešernovo gledališče malo manj »za hec«. Ker so bili na predstavi večinoma starejši, se jim ni vse zdelo tako smešno kot nam mladim. Sicer smo dobili dober odziv, vsaj od moje družine: »Bili ste super!« Ali pa: »Kako dobra predstava!«

To pravijo tisti, ki ne vedo, da se nam je ravno na tej predstavi zgodilo veliko nevšečnosti. Najprej je nekomu »padla rit dol«, nato so se eni odvezale lovke in še malo zatikanja v besedilu je bilo. Mislim, da to ni bilo zaradi treme, ampak ker smo odigrali že toliko dobrih prestav, smo imeli občutek, da vse odlično znamo. In takrat se zgodijo nevšečnosti. Ampak to smo opazili samo mi.

Na tekmovanju smo odigrali eno naših boljših predstav, vzdušje tam je bilo res dobro in prav nič tekmovalno, čeprav sem slišala, da je igralec druge predstave našim rekel: »Zlomite si nogo!« Ampak mi vemo, kaj to pomeni.

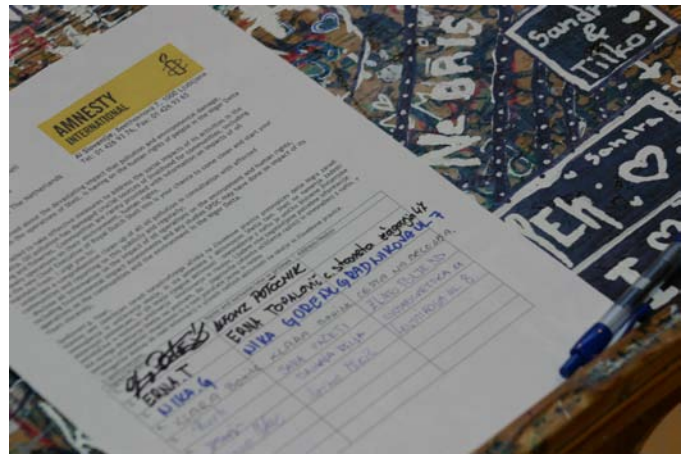
Ajda Galič, 8. c

ZBIRANJE APELOV

Začelo se je v šoli, ko nam je učiteljica Dunja povedala, da bomo imeli krožek Amnesty International (AI). Amnesty International? Kaj je to? Prvič slišim.

Iz radovednosti sem se ga udeležila. Na prvi uri nam je učiteljica malo povedala o tej organizaciji, nato pa smo si na Youtubu ogledali reklamne posnetke te organizacije. Domiselno so prikazovali, kakšne grozote se dogajajo po svetu. Vsem je zastal dih. Nasilje, mučenje, posilstvo, trgovina z otroki ... Se vse to res dogaja? Na žalost se. Nismo mogli verjeti tem groznim stvarim, ki so jih počeli, in to PROTI zakonu. A na srečo se AI bori in zavzema za pravice tistih, ki so jim kršene. Posnetki so me čisto prepričali in odločila sem se, da bom sodelovala pri krožku.

Zmenili smo se, da bomo 10. 12. 09, prav na dan človekovih pravic, naši šoli predstavili AI, hoteli pa smo zbrati tudi veliko podpisov podpore oziroma apelov. Apeli so pisma podpore, ki jih pošiljajo ljudje, kadar so komu kršene človekove pravice, in tako zahtevajo od odgovornih, da ukrepajo in te krivice popravijo. Tako ljudje, ki se npr. zaradi svojega prepričanja znajdejo v zaporu ali jih celo mučijo, niso prepuščeni sami sebi, ampak se preko AI zanje zavzema na tisoče ljudi.

Pripravljati smo se začeli dokaj pozno, zato so bile priprave utrujajoče. Morali smo polepiti hodnike s panoji, plakati, besedili, sestavljati govor za objavo ter še veliko drugih stvari. Ker smo bili neenotni in imeli veliko obveznosti, je veliko postorila kar učiteljica sama. Poleg mene je bilo še približno 10 učencev, ki so jih prepričale grozote in ki smo zavzeto pomagali. Zaradi utrujenosti sem že skoraj obupavala, a sem se spomnila na otroke in ljudi, ki trpijo in so nesrečni. Takoj sem nehala »jamrati«.

Napočil je veliki dan. 10. 12. 09. Nekaj malega smo morali še postoriti, zato smo v šolo prišli pred drugimi. Morali smo postaviti tudi zastavo, ki je ponazarjala onesnaženo delto reke Niger, pred katero se bodo učenci lahko slikali.

Po celi šoli smo imeli razporejene postaje. Pri vходу je bila postavljena za otroke iz Gaze, kjer sem zbirala podpise. Ubogih ranjenih otrok Izraelci ne pustijo na operacijo v Izrael zaradi politike, zato smo hoteli pomagati s svojim glasom. Malo naprej je bila postaja za izgnane Rome, v čitalnici pa smo postavili postojanko za onesnaženo delto reke Niger, saj je naftna družba Shell milijonom prebivalcev delte reke Niger uničila življenjski prostor. Tam si se v znamenje podpore lahko slikal ali podpisal apele.

In začelo se je. Prvi učenci. Ustavila sem prvega, ki je prišel mimo. Na kratko sem mu razložila nekaj o našem primeru in o AI. Ker ni nič ugovarjal in se je šel podpisat, mi je pustil dober prvi vtis. Tudi drugi so me kar razveselili s sodelovanjem. Učitelji so se z veseljem podpisovali, mi pa

smo jim povedali kaj več o primerih. Tudi pri fotografiranju je bilo pestro, saj smo večino prepričali za sodelovanje. Menda je bilo le pri postaji za Rome malo negodovanja. Nekateri, ki so jih prosili za podpise, so vpili: »Kaj se bom jaz za te cigane podpisoval!« Ali: »Zasluži si, smrduhi leni!« Ob tem mi je zastalo srce. HALOOOOO! Kako lahko ljudje kar po krivem obtožujejo, ko pa nimajo dokazov! Zdaj vidim, da je problem to, da niso dobro obveščeni o njih, da sploh ne poznajo dejstev, ampak verjamejo stereotipom o Romih. Vseeno se mi zdi to grdo, saj bi bili lahko prav oni na njihovem mestu ter bi računali na podporo podpisovanja in bi bili žalostni, ko bi jim ljudje obrnili hrbet.

Podpisovanje je potekalo vse odmore.

Na koncu sem bila zelo utrujena od neprestanega govorjenja in letanja sem ter tja, a hkrati vesela, saj smo zbrali res veliko podpisov. Več kot 400! AI Slovenija nas je na spletni strani izpostavila kot izjemen uspeh.

Moji občutki so mešani. Eni imajo smisel za pravico, drugi ne. Potem so tu tisti, ki jim je vseeno, a so se podpisovali, da bi ugodili nam. Na žalost bodo vedno obstajali vsi, ki sem jih naštela. Nekateri se bodo borili za pravice, nekaterim bo vseeno. Zdaj vidim, kako težko je spremeniti svet.

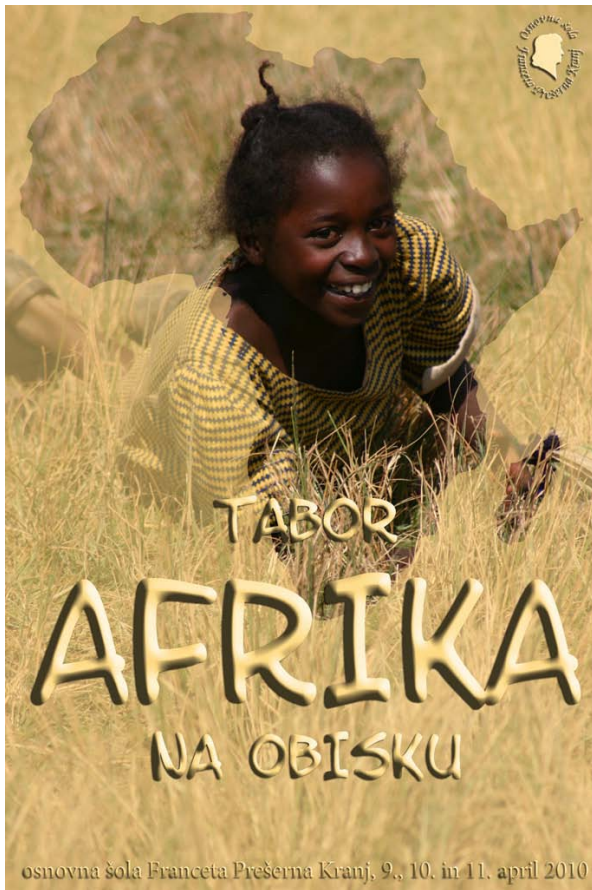
Skoraj nemogoče. Nekateri se ne bodo nikoli spremenili, a dobro je že, če spremeniš le enega človeka. In če bi vsak spremenil enega, bi bil svet veliko boljši. Zato se bori AI. A bodimo realni – svet ne bo nikoli popoln. Vojne, bolezni, kršenje pravic. To bo ostalo. A vseeno je dober občutek, če narediš nekaj za svet in nekomu polepšaš dan. Naša naloga je bila, da učence malo poučimo o pravicah, o AI in o grozotah, ki se dogajajo po svetu, saj na mlade ljudi veliko vplivajo mediji (negativno). Mislim, da nam je pri nekaterih nalogah uspela.

Za sodelovanje pri AI me je prepričala učiteljica in hvaležna sem ji, saj sem se naučila res veliko. Če ne bi bilo akcije zbiranja apelov, naša šola nikoli ne bi vedela, kaj se dogaja po svetu, kaj je AI ... In jaz tega ne bi pisala. Mislim, da je tudi učiteljica vesela, ker smo se tako dobro odrezali.

Ta izkušnja mi je dala vedeti veliko o ljudeh. Mislim, da sem našla svoj poklic. Od zdaj se bom redno posvečala dobroti. Zdaj sem družino prepričala, da kupimo Unicefove novoletne čestitke. Prav tako smo nakazali denar Unicefu. Malo pa mi že uspeva, kajne?

Ajda Galič, 8. c

Kdaj?

9., 10., 11. april 2010

Sodelovali:

**učenci OŠ Franceta Prešerna Kranj
in OŠ Stražišče**

Čemu?

**Da bi spoznali Afriko, njene
prebivalce, običaje ...**

O VIKIKREMI

Na taboru je nastal tudi časopis Vikikrema. Zakaj tako ime?

V Vikikremo nismo namakali prstov, da bi lažje tipkali. Vikikrema je bila ideja, ki je skočila v zrak, ko smo govorili o črnem in belem. Kot metafora. Sestavljena je iz dveh okusov, iz čokolade in lešnika. Čokolada nas je spomnila na črnce, lešnik na belce. In ko to združiš, dobiš nekaj strastno odličnega. Tako je tudi z ljudmi – vsak posebej ne doseže nič, a če se združimo, lahko naredimo marsikaj. In vse skupaj je bolj zanimivo. Zato je ta tabor kot velika Vikikrema.

Učimo se spoštovati različne kulture ter skupaj z organizacijami, kot so na primer Amnesty International, Edirisa in pravična trgovina, uničujemo velike razdalje, ki so med nami. Izkazujemo jim podporo v upanju, da bodo tudi oni nekoč lahko živeli spodobno in pravično življenje.

Asociacije nekaterih ljudi na besedo Afrika so predvsem revščina, bolezn, pomanjkanje vode. Vse to je sicer res, ampak v Afriki ni samo to. So tudi druge, lepe stvari, zanimivi običaji in navade ljudi ter naravne znamenitosti. Afrika je celina, najbogatejša z naravnimi bogastvi. Mediji običajno pišejo le o slabih novicah in zato nimamo prave ter celostne predstave o tem prelepem kontinentu.

Na taboru smo želeli Afriko prikazati v drugačni luči, se seznaniti z afriškimi navadami, običaji in z načinom življenja. Zato »jejmo« Vikikremo in začnimo na Afričane gledati v drugačni luči. Predvsem pa bodimo strpni do drugih – kultur in ras.

GOST, KI NAS JE NAVDUŠIL

V petek zvečer po slastni večerji nas je obiskal **Steven iz Zambije**. V Slovenijo je prišel pred tremi leti, in sicer ga je k nam pripeljala njegova žena, ki je tam delala kot prostovoljka. Verjetno ima svojo ženo zelo zelo rad, saj je zaradi ljubezni, ki jo čuti do nje, zapustil svojo družino in svoj dom, domovino. Rekel je, da mu je bilo na začetku hudo, ker ni vedel, kako je pri nas, a sedaj se počuti kot eden izmed nas. Ne moti se, kajneda?

Predstavil nam je Zambijo. Ne cele Afrike, ker o njej ne ve toliko kot o svoji rojstni deželi. Začel je pri zambijski zastavi. Je zelena kot vse zelenje, ki jo pokriva. V zgornjem desnem kotu je orel, ki predstavlja svobodo. Pod njim je še ena zastava rdeče, črne in oranžne barve. Rdeča je kri umrlih, ki so padli v boju za samostojnost, črna predstavlja črnce, oranžna pa vse rudnike in naravna bogastva. Povedal nam je o razlikah med življenjem v mestu in na podeželju. V mestu

živijo ljudje mnogo bolj prestižno kot na vasi.

Steven je imel priložnost zaužiti oboje. V Zambiji si je služil kruh s poučevanjem v vaški šoli za sirote. V Zambiji predstavljajo sirote velik del prebivalstva, saj jih je kar 1,1 milijona! Tudi v Sloveniji službuje kot učitelj na OŠ Cerklje. Povedal nam je, da je v Zambiji pojedel veliko bele polente, ki je tudi glavna hrana tamkajšnjih ljudi. Ko smo ga vprašali, kaj je njegova najljubša jed v Sloveniji, nam je odgovoril: »Golaž.« Ko smo se vsi nasmejali, smo skupaj zapeli še nekaj pesmi. Najprej Mi se imamo radi. Steven zase trdi, da nima glasbenega daru, a smo mu vsi v en glas oporekali. Na kitaro je igral

odlično in tudi poje dobro. Imeli smo se super. Vsi. In bili smo kar malo žalostni, ko nas je vedno nasmejani Steven moral zapustiti.

KAKŠNI KOMENTARJI, »HALO«!!!

V soboto smo se vsi udeleženci tabora podali na pot proti Kranju. Vsak je imel svojo zadolžitev, vendar se mi zdi, da ja bila naloga novinarjev najtežja. Vsak je dobil blokec ter pisalo, naša naloga pa je bila izpeljati intervjuje z mimoidočimi. Kazalo je zelo dobro in vse je šlo kot po maslu. Kmalu pa je postajalo dolgčas ... Podobni odgovori, poslušanje, kako smo pridni ipd. Zato nas je kakšen nepričakovan odgovor, kot na primer »Bogi otroci, vas izkoriščajo, da nas učite in sprašujete o Afriki«. Takrat se ti v glavi pojavi misel, ki bi jo rad povedal nazaj, a jo zaradi vljudnosti raje zamolčiš. Mar ljudje ne poslušajo, saj smo jim na začetku razložili, da je na tabor prišel samo, kdor je to želel, in ne kar vsi po vrsti.

Vendar ta komentar ni bil edini, s katerim smo se srečali novinarji. Neka starejša gospa nam je pričela razlagati o vojni in o lakoti tudi na Slovenskem. Menila je, da nam takrat nihče ni

pomagal, zato zdaj tudi nam ni treba nikomur pomagati! Nato pa nas je še nagovorila, da naj mislimo s svojo glavo in naj se ne pustimo prepričevati drugim. Rekli smo ji hvala in lep dan, nato pa odšli in si mislili svoje. Kam bomo prišli, če bi vsak tako

razmišljal?! Počasi bi vse države začele propadati, potem bi pa bilo, kar bi bilo! In te zamere, ki so nastale po vojni, treba jih bo pozabiti, čeprav vemo, da bo težko. Kako bomo pa živeli, če si ne bomo pomagali?

»Krasne« so bile tudi naslednje izjave:

»Sami so si krivi, da nimajo hrane, ker tako ali tako nič ne delajo!«

»Ne bomo pomagali, ker tudi drugi niso nam!«

»Tudi če imajo, beračijo!«

»Slovenska politika ima že dovolj problemov in naj se brigajo zase!«

»Pojdite stran, ker bom policijo poklical!«

»Pustite me, kaj jaz rabim paradižnik iz Afrike, raje naj ga zase pridelujejo!«

»Otroci, ne hodite v Sudan, ker vam bodo roke in noge odrezali!«

Neka gospa je hodila sama, čisto počasi, delovala je zelo mirno, kot da se ji nikamor ne mudi (ostali so namreč vsi hiteli po opravkih). Odkorakali smo do nje, ji razložili, kaj delamo, in ji zastavili vprašanje. Gospa nas je samo čudno gledala in nekaj zamomljala. Še enkrat smo ponovili vprašanje in spet nas je samo gledala. Končno je k nam prišla

neka mlada dama in nam razložila, da starejša gospa prihaja z Madžarske. Postalo nam je nerodno in vljudno smo se ji opravičili, ona pa je to prevedla obiskovalki. Nasmehnila se nam je in me potrepkala po rami. Njej se je zdelo smešno. Namesto nje je potem na naša vprašanja odgovarjala mlajša gospa.

Nekateri prijatelji so zbirali podpise proti bičanju žensk v Sudanu in pri tem so bile izjave najbolj neverjetne in celo krute. Nekdo je izjavil: »Kar naj se bičajo, če se hočejo!« Neka

gospa pa se je vživela v vlogo tistih žensk in povedala, da bi ona skrila sekirico pod vzglavnik in moža naslednje jutro ubila, če bi ji to počel.

Na stojnici blizu vodnjaka pa je potekala fotopeticija v podporo očiščenju onesnažene reke Niger ter bobnanje za demokratične volitve v Sudanu. Najboljše izjave so bile:

»Moja glava je prevelika za objektiv!«

»Ne bom se slikal, ker sem prelep!«

»Ne bom bobnala, ker se mi bodo uničili nohti!«

Po vseh teh komentarjih pa smo končno slišali enega res pohvalnega. Prijazna gospa nam je rekla, da smo zelo pridni in da delamo le dobro, dodala je še, naj kar vztrajamo. Bila je navdušena tudi

nad stojnicami, pri katerih se je naučila nekaj novega o Afriki: »S tem, ko želite pomagati drugim, ste mi polepšali dan!«

Tudi jaz mislim, da bi morali izpeljati še kakšno akcijo o Afriki, da bi se ljudje naučili čim več o njej – da tam niso samo revščina in lakota ter bolezn, temveč tudi veselje, ljubezen in radost.

In nihče več ne bi rekel kakšne take neumnosti, kot smo jih slišali po mestu.

Zbrali smo več kot 400 podpisov za apele Amnesty International ter 80 fotopeticij. Kar precej ljudi pa se je tudi priključilo bobnanju v podporo demokratičnim volitvam v Sudanu. Res smo od sile!

Katja Lopuh, 7. c

O PRAVIČNI TRGOVINI

TRI ŽUŽELKE ☺

Kaj je pravična trgovina? Kako je drugačna od »normalne«? Katere izdelke prodajajo in iz česa so izdelani? Vprašali smo tiste udeležence tabora, ki so v petek popoldan sodelovali na delavnici o pravični trgovini in v soboto dopoldan stali ob stojnici, na kateri so bili predstavljeni izdelki z različnih koncev Afrike. Povedali so nam tole:

Pravična trgovina ni trgovina, ampak je mednarodno gibanje. Povezuje jih skupni cilj. Hočejo, da se prepreči izkoriščanje delavcev z manj razvitih delov sveta. Nasprotujejo delu otrok, zahtevajo, da vsi delajo v primernih delovnih pogojih in da so izdelki narejeni iz okolju prijaznih materialov. Izdelki so iz naravnih materialov, na primer pletene košare za sadje in krompir, verižice iz gline, stekla in bron. Na stojnici so prodajali tudi nekaj vrst afriških čajev in kave.

Ljudje, ki jih je v soboto dopoldan prineslo v center Kranja, slabo poznajo pravično trgovino. Kar 47 odstotkov vprašanih mimoidočih pravične trgovine ni poznalo, nikoli niso še ničesar kupili in ne poznajo trgovin, v katerih se ti izdelki prodajajo.

Nekaj odgovorov, ki smo jih dobili, je bilo prav posebej **zanimivih** ...

»Ste že kdaj slišali za pravično trgovino?«

»Ne, ker ni nič reklam.«

... **smešnih** ...

»Ali morda veste, kako se imenuje trgovina v Ljubljani, kjer prodajajo izdelke pravične trgovine?«

»Nekaj, kar leti.«

»Ahm ... Zdi se mi, da 3 ose!«

»Ne vem natančno. Mislim, da ima ime po eni žuželki.«

OKNO V AFRIKO IN IZ NJE

V Ugandi, v jeziku rukiga edirisa pomeni »okno«. Edirisa, ki smo jo spoznali mi, predstavlja okno, skozi katerega Uganda gleda v Evropo, Evropa pa v Ugando.

Edirisa je tako ugandska organizacija za promocijo Afrike, kreativnosti, kulture in praktičnih znanj, ki izvaja tudi izobraževalni program »Edirisini Nasmehi«. Z njim omogočajo kvalitetnejšo izobrazbo otrokom z ugandskega podeželja.

A Edirisa je tudi društvo, ki deluje v Sloveniji. V sodelovanju z ugandsko Ediriso je lani izvedlo bralni projekt *Sposobnost branja – okno do znanja*.

Cilj projekta je bil omogočiti otrokom dostop do učnih gradiv, razviti bralno kulturo ter dvigniti pismenost z ohranitvijo lokalnega jezika in kulture. Napisali so knjigo v treh jezikih: slovenščini, angleščini in rukigi.

Na stojnicah v središču mesta so udeleženci tabora mimoidočim predstavili ugandsko organizacijo Edirisa ter bralni projekt društva Edirisa Slovenija. Otroci bi se morali naučiti brati, so poudarjali. Nekateri otroci hodijo v šolo le leto ali dve in se naučijo samo osnov pisanja. Otroci tam nimajo niti knjig, da bi lahko bolje brali. Zato si Edirisa prizadeva, da bi ustanovila šolske knjižnice na ugandskem podeželju.

V soboto so za kosilo deževale palačinke ☺

BURNO SOBOTNO POPOLDNE

V soboto po kosilu smo imeli prosti čas. V učilnicah smo se igrali, pogovarjali, tudi jedli, čeprav smo imeli malo prej kosilo. Skratka, malo smo lenarili. Toda to se je kmalu spremenilo – prišel je svetovni popotnik **Janin Klemenčič**. Imel je marsikaj povedati. Bil je že v Aziji in po vsej Afriki, najbolj mu je všeč Azija, toda ker smo se tokrat pogovarjali o Afriki, nam je pripovedoval o njej, čeprav smo ga na koncu spraševali tudi druge stvari. Govoril nam je o afriških plemenih in govoril je zabavno. Ko je potoval po Afriki, je namreč posnel film. Med pripovedovanjem je bila

smrtna tišina. Vsi smo z zanimanjem poslušali. A bilo je zelo dolgo predavanje.

Še ko je Janin Klemenčič pripovedoval ob fotografijah, so prišle **tropske zdravnice**.

Učiteljica Dunja je videla, kako smo utrujeni in nepripravljeni poslušati, zato se nas je usmilila in nam dala petnajst minut odmora. Hvala! Med odmorom smo se igrali z balonom, najbolj pametni pa so počivali, saj so vedeli, da se obeta še burno popoldne. Počitka je bilo prekmalu konec.

Zdravnica Ket, ki je bila že nekajkrat v Afriki, nam je povedala nekaj osnovnih informacij o afriških boleznih, poškodbah in svojih izkušnjah, ko je kot prostovoljka delala v Afriki, in kaj je pomembno vedeti, preden se odpravimo tja. Te zdravnice so to delale prostovoljno in z velikim veseljem in to me je pri njih najbolj očaralo, saj ni kar tako, da greš za 3 mesece zdraviti v Afriko. Tudi sama bi se rada ukvarjala z medicino in pomagala ljudem v revnejših državah, kjer primanjkuje zdravnikov in kjer si ljudje ne morejo plačati zdravljenja.

Ker nas je bilo za cel bataljon, smo se razdelili v več skupin. Našo skupino je vodila Jasna, ki je pripravila zelo zanimivo in poučno predavanje o tamkajšnjih boleznih in razložila, kaj mora vsak turist vzeti s sabo, če gre v Afriko. Svoje predavanje je popestrila z malico, saj smo bili sestradani – ponudila nam je mango, ki je značilno tamkajšnje sadje.

Pokazala nam je tudi razna zdravila, sredstva za zaščito pred komarji in razkužilno vodo, solno raztopino (pozabila jo je v razredu in učiteljica slovenščine jo ima še kar na mizi, verjetno za vsak slučaj, če postane žejna☺), ki se morajo znajti v popotnikovem nahrbtniku. S seboj je prinesla tudi mreže za komarje, ki jih tam primanjkuje oziroma si jih ljudje ne morejo kupiti, ker nimajo denarja zanje. Če pa jih že imajo, jih veliko ljudi sploh ne zna pravilno uporabljati; nekateri Afričani jih menda uporabljajo celo za ribolov, zato je še vedno veliko okuženih z malarijo, zaradi katere množično umirajo. Tudi otroci.

Razlagala je tudi o črevesnih zajedavcih in je enega prinesla tudi s

seboj – v rokah se ji je zvijal doooooolg rjav črv☺ No, na koncu se je izkazalo, da je bil samo bonbon v obliki črva, zato smo ga kar pojedli.

V Afriki pa ljudem primanjkuje tudi kontracepcije in predvsem okuženost z virusom HIV se zelo hitro širi ... Posvarila nas je pred nezaščitenimi spolnimi odnosi in en kondom prinesla tudi s seboj ter ga na koncu podarila edinemu fantu v skupini. Verjetno je menila, da mu bo prišel kar prav, saj je v razredu »spal« s kar 26 puncami. Pravi kerlc, ni kaj☺

Lucija Sladič, 7. c

Z eno od zdravnic naredili tudi intervju

Ali je vaše delo prostovoljno?

Da. Naše delo je seveda prostovoljno. Veseli smo, da lahko pomagamo ljudem, in za to ne potrebujemo plačila.

Kolikokrat obiščete Afriko?

To je odvisno od posameznika. Vsak študent tropske medicine obišče Afriko vsaj enkrat. Nekateri potem odnehajo, nekateri pa se radi vrnejo ali Afriko redno obiskujejo. Na leto je organiziranih šest odprav, v katerih sodeluje od štiri do šest ljudi. Ena odprava traja približno tri mesece.

Kakšne pripomočke uporabljate in kako se opremito?

Na vsako odpravo se skušamo kar najbolje pripraviti. Večino delovnih pripomočkov (gaza, obliži ...) si skušamo priskrbeti tam. S seboj odnesemo le zdravila, ki jih zbiramo že dolgo pred odhodom s pomočjo številnih sponzorjev, ki jih študentje poiščemo sami.

V kakšnem prostoru opravljate delo? Ali ljudi zdravite kar na prostem ali imate zanje pripravljene posebne prostore?

Seveda da imamo pripravljene posebne prostore. Ljudi zdravimo v za to pripravljenih prostorih ali klinikah, ki so sicer mnogo skromnejše opremljene kot pri nas.

Katera je najpogostejša bolezen v Afriki?

Najpogostejša bolezen v Afriki je tako kot pri nas – prehlad.

Katera pa je najhujša afriška bolezen?

Odvisto od starosti. Pri otrocih je najhujša bolezen malarija, pri odraslih pa največ ljudi umre za virusom HIV.

Ali pogosteje zbolijo otroci ali odrasli?

Pogosteje zbolijo otroci, saj so šibkejši, manj odporni, velikokrat pa tudi podhranjeni in tako lažja tarča za bolezni.

Zaradi česa se otrokom v Afriki napihnejo trebuhu?

Trebuhi se jim napihnejo, ker telo ne dobi dovolj hrane in začne razgrajevati samo sebe. Jetra se napihnejo. Njihovi trebuščki so torej napihnjena jetra.

Sobotni dan smo zaključili ovešeni s fizičnim nakitom in divje smešno improligo☺

(NE)SPANJE

Pa lahko noč ob pol enajstih.
Vsi v pižamah in spalnih vrečah.

Luči ugasnjene.

Učiteljice patroljirajo po
hodniku.

In. Prvič: »Hihihi!«

In potem: »Hohoho!« Pa:

»Hehehehe!«

»Miiiiir! Tišina! Spat!« se
derejo.

In odidejo.

Spet: »Hihihi, hehehe!«

NOČNE DEJAVNOSTI

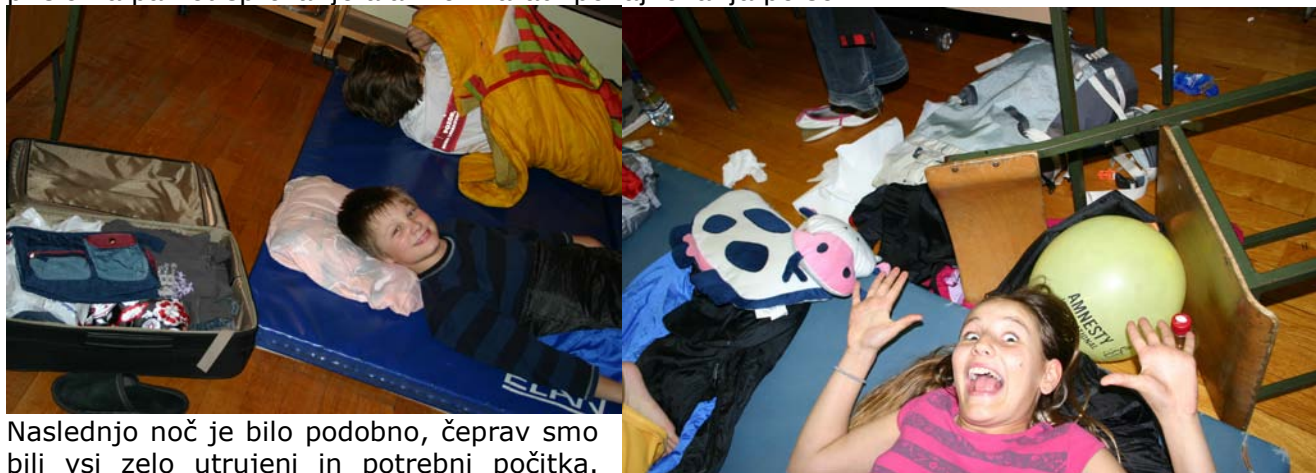
Ponoči se zbudim ob 1:50 in zaslišim,
kako nekdo SMRČI. Groza! Hhrrr,
pšuuuu, hrrr, pšuuu! Do pol treh nisem
mogel zaspati! Ubogi jaz, pa tako sem
se utrudil s hihitanjem! Ubogi jaz, edini
fant med samimi babami!

Mark Anže, 6. c

Ko so se na Afriškem taboru zaključile dnevne aktivnosti, so napočile nočne☺ Khm. S prijateljico sva spali v sobi, kjer so bile večinoma učenke iz stražiške šole. Na žalost nisva imeli možnosti izbire. Po večerji sva se pripravili za spanje. Končno je napočil »zviz v spalke«, kot je pisalo na urniku in česar sem se resnično veselila po napornem dnevu.

S prijateljico sva bili že v spalkah, ko so punce iz najine sobe še skakale po opravkih. Ob glasnem govorjenju sosed sem skušala zaspiti, a sem se ob vsakem smehu znova zdrznila: »Hehehehe!« Tišina. Pa spet: »Hihihih!« To se je nadaljevalo v nedogled. Dva fanta sta se pritožila, da ne moreta zaspiti, a ju punce niso upoštevale. Kar smilila sta se mi v družbi samih podivjanih deklet. Nato sem zaslišala šelestenje vrečk, saj so nekatere jedle bonbone. Sprijaznila sem se s hrupom in spet poskušala zaspiti. Smeh, govorjenje, šelestenje, tipkanje po mobitelu so bili še vedno prisotni. Šle so mi že krepko na živce, ker so bile neuvidevne do drugih. Učiteljice so nas hodile opozarjati vsakih 5 minut. Bili smo najglasnejša soba! Po 3 urah »poskušanja zaspiti« sem se končno prepustila sanjam, saj se je hrup malo polegel. Naslednji dan sem izvedela, da sta dve iz naše sobe morali spati poleg učiteljic, ker sta bili preglasni. Uh, to pa je bila kazen, saj so učiteljice prenočevale (in stražile) na mrzlih ploščicah pred stranišči, da nam ponoči ne bi slučajno prišlo na pamet sprožanje alarmov zaradi pohajkovanja po šoli.

Naslednjo noč je bilo podobno, čeprav smo bili vsi zelo utrujeni in potrebni počitka.

Hihitanje, govorjenje in vse ostalo se je veselo ponavljalo. Nekatere brez mobitela niso mogle zdržati niti minute, zato so jih imele vseskozi v rokah. To so ugotovile učiteljice, ki so jih nekaj pobrale in zaplenile. Pridružil pa se nam je še nov učenec, in sicer moj sošolec. Ime je tajno. Všeč sta mu bili 2 punči iz druge šole, zato je bila ta noč polna šepetanja in sladkih besed☺ Sploh nisem vedela, da imam za sošolca takega osvajalca! Žal je njegovo udejstvovanje opazila tudi učiteljica Simona in ga poslala spat proč od čisto sveže trofeje☺

Zaspala sem z nasmehom na ustih. Navsezadnje pa kljub vsem sitnostim le nisem izbrala »tako« slabe sobe, saj sem spoznala nove ljudi, njihove štose (ki se mi sredi noči sicer niso zdeli hudo smešni), obogatila pa sem tudi besedni zaklad ob izjavah: Gremo poklicat mojga fanta! Ne, dj gremo raj mojga! Ne ne, tvoj ni za fore ... Odkrila sem tudi osvajalski šarm svojega sošolca, saj sta bila s punco ki jo je skušal omrežiti na taboru, čez 1 teden že par!!

Sedaj nista več. Ja, šolske romance ne zdržijo dolgo.

Ajda Galič, 8. c

TOMO KRIŽNAR

Aktivist in humanitarni popotnik Tomo Križnar si je v nedeljo zjutraj vzel čas, da na nas je prišel pogledat na tabor in pripravil predavanje o svojih potovanjih.

Pri 19 letih je prvič odpotoval v Afriko, saj se je kot otrok navduševal nad opicami, bananami in črnimi ljudmi, zato jih je hotel končno videti. Potoval je z »avtoštopom«, vendar pravi, da ko je prišel tja, ni bilo

ne opic ne banan. Zato pa se je zaljubil v črnske prebivalce.

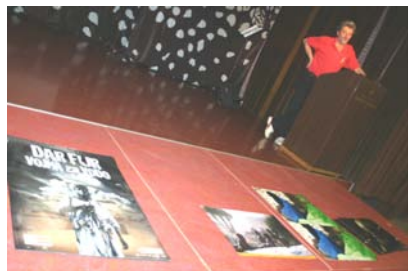
Drugič je potoval z motorjem čez tropsko Afriko do Sudana. V Sudanu se je počutil kot doma in meni, da je našel tisto, kar je iskal. Bil je najsrečnejši, saj so ti ljudje zelo čustveni in prvinski. Tam lahko smeješ od srca in kolikor hočeš, pa te nihče ne gleda postrani.

Leta 1985 je sam s kolesom 7 let potoval okoli sveta (Havaji, Turčija, Indija, Tahiti, Pakistan ...). Meni, da je po vsem svetu enako hrepenenje in da smo vsi po malem v sorodu. Najbolj ga prizadene, ko gleda umiranje nedolžnih otrok, ki imajo tako usodo zaradi našega kraljevskega, razvajanega načina življenja in tudi naše brezbržnosti.

Veliko časa je preživel ob teroristih in drugih uporniških skupinah ter nazadnje potoval s somalskimi pirati, o katerih se veliko govori. Pirati so menda domačini, ki se nimajo več s čim preživljati, saj so jim ogromne tuje ladje, ki plujejo mimo njihove obale, polovile vse ribe in zasvinjale morje in obalo, saj tam odlagajo na tone hudo škodljivih snovi. Sedaj pirati napadajo v lesenih čolnih, ki so v precej slabem stanju in komaj še zmorejo plovbo. Na njih so ribiške mreže in slabi pripomočki za lovljenje, poleg tega pa še nekaj starih pušk, ki jih imajo samo za ustrahovanje. Tomo je z njimi potoval kar nekaj časa in jih preučeval.

Ve, zakaj to počnejo, in pravi, da če bi bil na njihovem mestu, bi tudi on storil enako, saj je res kruto in nepravilno, kar delajo druge države Afriki.

Velikokrat so ga že zaprli (približno 20-krat), ko je skušal pomagati določenim afriškim ljudstvom. Pristal je v zelo neudobnih celicah, kjer pa je spoznal veliko različnih ljudi. Zanimivost v afriških zaporih je, da hrane ne dobijo tam, ampak jim jo morajo prinesiti prijatelji. Velikokrat se je kar

malo zredil na ta račun, saj so zaporniki vedno delili svojo hrano z njim.

V Sudanu je posnel tudi dokumentarni film **Vojna za vodo** in za njega dobil nekaj mednarodnih nagrad, pri nas pa viktorja.

O afriški hrani nem je povedal, da

je veliko bolj naravna in bolj okusna kot tukaj, kjer imamo že vse onesnaženo in napol umetno. Spoznal je tudi zelo veliko plemen z različnimi navadami in običaji. Še velikokrat se namerava vrniti v afriške dežele (kamor si želi njegovo srce), spodbudil pa nas je, da tudi mi kdaj obiščemo to prekrasno deželo.

Tomo se nam je predvsem na začetku zdel zelo nenavaden, saj se je nenehoma smejal in hecno vedel, rekel nam je tudi, da smo taki kot zamorčki (s tem nas je pohvalil, da vidi, da smo dobri ljudje). Med pripovedovanjem se je večkrat tako razvnel, da je padla tudi kakšna bolj »močna« beseda. Zelo je odkrit in pove tisto, kar misli, zato je tudi zelo »naporen« za naše politike, ker jim ves čas diha za ovratnik in jih opozarja, da je njihova dolžnost pomagati.

Na koncu smo se zanimivega gosta že čisto navadili in videli, da ima res veliko srce. Vsi smo se drenjali okoli njega, da bi dobili njegov podpis ali pa katerega od plakatov, ki jih je prinesel s sabo.

Lucija Sladič in Katja Lopuh, 7. C

DEVETOŠOLCI GREJO PROČ. HVALA BOGU, PRAVIJO. UČITELJI PA VERJETNO KAR V JOK PA NA DREVO, KER JIH NE BO VEČ.

VPRAŠALI SMO JIH, KAJ LEPEGA SE BODO SPOMINJALI IZ OSNOVNE ŠOLE IN KAJ JIH JE MOTILO. Njihovi odgovori so bili tako hudo zanimivi in raznoliki, da nimamo srca še vas mučiti z njimi. Navedli bomo samo tri kolikor toliko uporabne nasvete, ki jih zapuščajo prihodnjim rodovom:

- prilizujte se učiteljem (oni so sicer rekli – lezite jim v ..., če smo natančni),
- s seboj nosite prenosne veceje,
- živcirajte učitelje (tega mlajši do sedaj gotovo še niso počeli, hvala za nasvet).

UČITELJEV NI V ZVEZI Z NJIMI MOTILO PRAV NIČ – ŠE POSEBEJ SREČNI SO BILI ZADNJE TEDNE, KO JE BILA MOTIVACIJA UČENCEV NA VRHUNCU.

(zaplenjeni) PRIMEREK TEGA LAHKO PREBERETE SPODAJ. UČENCI SO MORALI NAPISATI URADNO PROŠNJO. TO JE TO. ☺

Angelca Smodiš

Lep dan želim Janez!

Prosim da mi kuj, nuj, takoj daste delo zato ker sem na ulici in jem podgane že 6. mesecev. Živim v škatli (pobarvani).

Prosim za službo da lahko zaslužim za alkohol in cigarete. Denar tudi rabim za preselitev pod šotor (glavna avtobusna v Kranju).

Lep večer vam želim

Andelca Smodiš

Odpišite prosim nujno

JA, SAMA LJUBEZEN
JIH JE, TEH
DEVETOŠOLCEV –
NE MOREJO
SKRITI☺

